SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 39. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 28, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го ЛЮТОГО 1991 Ч. 39. РІК XCVIII.

ДЕМОКРАТИ В УКРАЇНІ ЗАКЛИКАЮТЬ ГОЛОСУВАТИ ПРОТИ СОЮЗНОГО ДОГОВОРУ

Київ (ПС УРП, УНІАР). — Тут у середу, 20-го лютого, поширено звернення Народного Руху України до громадян республіки з закликом під час референдуму 17-го березня голосувати проти підписання нового союзного договору.

Як уже інформовано, з таким закликом 17-го лютого звернулися до населення України керівники Української Республіканської Партії, київської організації УРП та керівники усіх обласних організацій УРП, які трактують референдум як намір Кремля втягнути поневолені народи в акцію, яка узаконить дальше існування імперії.

УРП 17-го лютого поширила статистичні дані про виробництво найважливіших видів промислової і сільськогосподарської продукції на душу населення в Україні у порівнянні з іншими країнами Европи у 1989 році. Статистика ця свідчить, що рівень життя в Україні не повинен відрізнятися від рівня Великобританії, Франції, Німеччини; Прірва між життєвим рівнем цих країн і Україною зумовлена тим, що українському урядові підпорядковано лише 5% промисловості України, решта 95% підпорядковано союзному центрові. Дані про це були опубліковані в газеті „Правда" з 14-го березня 1989 року та в газеті „Літературна Україна" з 24-го січня 1991 року у статті „Що ми можемо".

У зверненні до громадян України керівники УРП звертають увагу на те, що в Україні є понад 1,000 шкідливих хемічних заводів; Україна отримує для своїх потреб лише 7% продукції цих заводів; 60% чорноземів України зіпсовано; дитяча смертність в Україні найвища в Европі. „Однієї тільки трагедії в Чорнобилі досить, щоб сказати партапаратному обновленому союзові 'Ні!'. Ми можемо щороку отримувати 30-34 більйони доларів (для порівняння, експорт всього СССР — 65 більйонів рублів). Ці дані свідчать про те, що Україна може мати достатньо валютних прибутків для закупів так необхідних нам промислових товарів і модернізації власної промисловости. Це в найближчий час підняло б наш життєвий рівень до стандартів розвинених країн світу. Чи дозволимо ми і далі обкрадати наших дітей, чи дамо їм шанс стати громадянами вільної країни у вільному світі?" — пишуть лідери УРП у своєму зверненні до населення республіки.

У зверненні НРУ до громадян республіки сказано:

„Бути чи не бути незалежній українській державі — залежить від вашої чесної, мужньої і мудрої позиції. Нав'язуваний нам Кремлем союзний договір — це подальша залежність України, грабунок земних надр, палива, харчових продуктів. Ніколи імперський центр не хвилюватимуть проблеми нашого народу. Доказ цьому — чорнобильська трагедія, бідність, дефіцит, знева га до національних культур.

Не вірте обіцянкам партапаратників про світле майбутнє в 'оновленому союзі'. Ці слова ми чули цілих 73 роки, а результат бачите самі — рівень життя народу України падає постійно. Навіть серед 15-ти союзних республік Україна займає 11 місце щодо розміру заробітної платні. В той самий час рівень життя в небагатій на ресурси Фінляндії, яка здобула незалежність 1917 року, у кілька разів вищий ,ніж в Україні, щедро наділеній природними багатствами. Досить сказати, що порівняно з Англією, Італією, Францією, Німеччиною Україна з виробництва вугілля, залізної руди, сталі, цукру посідає перше місце; нафти, природного газу, зерна, масла, молока — друге; м'яса — третє місце. Проте левову частку цих багатств забирає імперський центр.

Україна не потребує контролі Москви над тим, що, як і скільки вона вироблятиме і кому продаватиме.

Закликаємо усіх віддати свій голос за суверенну українську демократичну державу, яка буде вирішувати самостійно з ким, коли і які договори підписувати, до якої співдружности входити".

Подібну агітацію в Україні активно ведуть не лише УРП, Рух, але й багато інших партій та організацій демократичного спрямування.

В суботу, 23-го лютого, Велика Рада Руху ухвалила брати участь у референдумі 17-го березня лише в тому разі, якщо до бюлетеню буде внесене питання, запропоноване Президією Верховної Ради України: „Чи згодні ви з тим, щоб Україна ввійшла до союзу суверенних держав на принципах декларації про державний суверенітет України?" — Так чи ні. Проте остаточна позиція Руху з цього питання з'ясується після пленарного засідання сесії Верховної Ради України, яка розпочала працю 26-го лютого.

Творюють міжреспубліканський координаційний центр

Донецьке (УНІАР). — Тут 8-10-го лютого відбулася міжреспубліканська конференція з проблем здійснення договору між Україною та Росією.

Промовляли: голова Донецької Міської Ради Олександер Махмудов, заступник голови Верховної Ради УССР Володимир Гриньов і заступник голови Верховної Ради Росії Борис Ісаєв.

Обговорювалася роля місцевих рад в умовах здійснення економічної реформи. Про участь урядів республік у розвитку горизонтальних зв'язків розповіли заступники голів держкомітетів з економіки Росії та України Магомет Юсупов та Іван Хорошко. З питання про розвиток стосунків між Україною та Росією виступив Михайло Дмитрієв, голова підкомітету комітету ВР Росії з питань міжреспубліканських відносин, регіональної політики й співпраці. У доповідях та обговореннях було дано оцінку діяльности союзного уряду в економіці та політиці, висловлено стурбованість подальшим поглибленням економічної кризи в республіках, тенденції закриття багатьох підприємств. Народний депутат СССР Сергій Конєв, торкнувшися питання референдуму, заявив, що формулювання питання, що виноситься на нього, народжене в кабінетах союзного уряду, і свідчить про те, що центр прагне увійти в чужий монастир зі своїм уставом, котрий не потрібний жодній з республік.

республіками. На думку представників Росії, це веде до дестабілізації обстановки. У перерві між засіданнями В. Гриньов та Борис Ісаєв провели пресконференцію. Відповідаючи на питання про створення вільних економічних зон в обох республіках, В. Гриньов повідомив, що Україна готує пакет законодавчих актів для створення на своїй території п'яти таких зон. За словами Б. Ісаєва, вільні економічні зони, вже створені в Росії, поки що малоефективні. Відповідаючи на питання про ставлення до союзного референдуму, Володимир Гриньов зазначив, що укладання союзного договору до прийняття Конституції України не має сенсу.

Урядова пресова служба „Укрінформ" 17-го лютого повідомила, що 16-го лютого в Москві відбулася зустріч керівників Білоруської ССР, Казахської ССР, РСФСР, Узбецької ССР і Української ССР. Були обговорені питання створення системи контролі за взаємними доставами основних видів продукції, зокрема продовольства, товарів народного споживання, передбачених економічними угодами і договорами між республіками.

Вирішено створити в Москві для зазначених цілей постійну групу відповідальних працівників від кожної республіки і покласти на неї всі функції: контролі, координації і подання допомоги підприємствам у виконанні взаємних договірних зобов'язань. Домовлено також, що інформація про результати достав продукції щомісяця публікуватиметься в республіканській пресі.

Як стало відомо під час конференції, плянується створити координаційний центр між чотирма республіками — Україною, Росією, Білорусією та Казахстаном. Учасники конференції висловили єдину думку, що Росія і Україна потребують найтіснішої співпраці. У нинішній ситуації в країні подекуди постає питання про перегляд кордонів між

На зустрічі відбувся обмін думками щодо проєкту структури і складу кабінету міністрів СССР, поданого В.С. Павловим на засіданні Ради Федерації СССР.

Країни північної Европи обговорюють справу відносин з Прибалтикою

Копенгаґен, Данія. — Члени урядів европейських держав, що входять в Раду північних країн, зібралися в понеділок, 25-го лютого, в Копенгаґені для обговорення дальших відносин до балтійських республік, які борються за незалежність від Москви. В Раду входять Норвегія, Данія, Швеція, Фінляндія, Ісляндія та ряд автономних областей Ґренляндії.

Порядок денний зустрічі виходить за рамки типічних проблем Ради північних країн, які, як правило, не обговорюють справ, що стосуються зовнішньої політики. Однак недавно Ісляндія повідомила про встановлення дипломатичних відносин з Литвою. Про те, що три совєтські республіки Прибалтики повинні бути визнані незалежними державами, заявив також міністер закордонних справ Данії Уффе Еллеман-Єнсен.

Після того, як у 1940 році Прибалтика була, згідно зі совєтсько-німецьким договором, насильно приєднана до СССР, цю анексію визнали Швеція і Фінляндія. Ісляндія, Норвегія і Данія відмовилися визнати законність пакту Молотов-Ріббентроп. Тепер шведський уряд заявив, що визнає право прибалтійських республік на самостійність. В той же час нейтральна Швеція осудила дипломатичний крок Ісляндії, погодившись на те, що, згідно з Гельсинкським договором про мир, співробітництво і безпеку в

Европі 1975 року, треба поважати міжнародні кордони, встановлені після Другої світової війни.

Фінляндія, яка протягом багатьох років підтримувала добросусідські відносини зі Совєтським Союзом, і далі не хоче конфронтації зі своїм північним сусідом.

Данія і Норвегія покищо не можуть рішитися на відкриття своїх амбасад у республіках Прибалтики. Представник міністерства закордонних справ Норвегії заявив, що його країна не піде на це. Данський прем'єр Пауль Шлютер підкреслив, що „на жаль, Данія фізично не може відкрити свою амбасаду на території окупованої країни. А Прибалтика знаходиться саме в такому становищі".

На зустрічі як гості були присутні представники Литви, Латвії і Естонії.

ДОПОВІДЬ О. САВЧЕНКА В ЧИКАГО

Чикаго. — В суботу, 9-го березня економіст д-р Олександер Савченко, науковий співробітник АН УССР та голова економічної комісії Руху відвідає Чикаго та виголосить доповідь на тему: „Економічні проблеми будування незалежної України". Доповідь, яка відбудеться в Культурному Осередку свв. Володимира й Ольги, о год. 7-ій вечора влаштовує місцеве Товариство Сприяння Народному Рухові України.

ІРАКСЬКІ ВІЙСЬКА В ПАНІЦІ ВІДСТУПАЮТЬ З КУВАЙТУ

Ріяд, Савдійська Арабія. — Агентство Ассошіейтед Пресс й інші засоби масової інформації, а також численні кореспонденти повідомляють, спираючись на інформацію головного командування війська коаліції в Савдійській Арабії, що іракські військові частини в паніці відступають з Кувайту, хоч поодинокі сутички альянтських військових частин із залишками іракців в столиці Кувайту і на передмістях іракського міста Басра тривають далі.

Не зважаючи на формальне зарядження диктатора Іраку Саддама Гуссейна про виведення військових частин з Кувайту, президент З'єднаних Стейтів Америки і головнокомандувач американської армії рівночасно заявив, що він не приймає до відома організованого відступу іракців і всі вояки зі зброєю в руках, ті, що залишаються у своїх окопах і ті, що відступають, будуть зустрінуті вогнем зі сторони альянтських військ. Джордж Буш вимагає повної і безумовної капітуляції від С. Гуссейна і сповнення повністю резолюцій Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, які вимагають не тільки виведення окупаційних військ Іраку з Кувайту, але репарацій для відбудови тієї маленької країни, зречення в з майбутніх плянів агресії. В числі пошкоджених країн є також Савдійська Арабія і Ізраїль, територію яких бомбардували іракці ракетами „Скад".

У зв'язку з браком капітуляції, військові з'єднання держав коаліції продовжують переслідувати відступаючі частини Іраку і знищують їх у випадку спротиву. Кільканадцять льокальних боїв між військами коаліції і так званою Республіканською гвардією С. Гуссейна відбулися у вівторок по полудні на передмісті столиці Кувайту і на території Іраку, зокрема, в околиці Басри, очевидно, з користю для альянтів. В останній такій сутичці війська коаліції майже повністю знищили дві повні дивізії Республіканської гвардії і унешкодливили понад 500 танків та інший військовий виряд.

Багдадське радіо передало комунікат уряду, у якому говориться, що „наші відділи відступають організовано і ставлять спротив силам противника". В комунікаті говориться, що Ірак ніколи не забуде, що 8-го серпня 1990 р. Кувайт юридично став складовою частиною Іраку і ви, мовляв, залишиться ним у серцях молодих іракців, „які переберуть владу від старшого покоління".

Ця заява С. Гуссейна викликала дуже гостру репліку президента ЗСА Дж. Буша, який в дуже категоричній формі заявив, що Америка й інші країни вільного світу ніколи не допустять до повної окупації Кувайту іракцями чи будь-якими іншими країнами, які мають імперіялістичні цілі. „Він (Гуссейн) не виводить свого війська з Кувайту, він втікає перед переважаючою силою альянтів, бажаючи зберегти хоч, одну четверту своєї одномільйонової армії і тим самим залишитись далі на пості кривавого диктатора Іраку. Одним словом він зберігає залишки своєї 'могутности' і свого впливу на Близькому Сході", — заявив Дж. Буш.

Москва, використовуючи ситуацію в районі Перської затоки, також „пхає носа до чужого проса". Совєтський представник в Раді Безпеки ООН домагався, щоб Рада Безпеки прийняла резолюцію про негайне припинення воєнних дій на Близькому Сході, ратуючи тим самим С. Гуссейна, якого комуно-московські імперіялісти хочуть зберегти на „троні" Іраку, щоб знову розпочати масову доставу зброї за грубі більйони долярів. До речі, кажуть політичні аналітики, якщо б не Совєтський Союз і його масові доставки модерної зброї для С. Гуссейна, війни на Близькому Сході взагалі не було б. Представники ЗСА і Великобританії заявили, що поставлять вето на таку й подібну резолюцію метою якої є підірвати силу альянтів.

Вміжчасі число полонених перейшло в тисячі, а іракські вояки здаються в полон цілими батальйонами. Один із старшин-іракців заявив морському піхотинцеві: „Де ж ви були, ми так довго на вас чекали". Це, очевидно, свідчить, що мораль іракської армії на дуже низькому рівні.

Влаштовують концерт на допомогу дітям Чорнобиля

Ню Гейвен, Конн. — Тут в неділю, 3-го березня, о год. 2-ій по полудні в залі середньої школи Ґіллґавз, Шерман паркей, відбудеться доброчинний концерт, що його організує танцювальний ансамбль „Веселка" з участю інших талановитих ансамблів. Дохід з цього концерту призначений виключно на допомогу потерпілим дітям від чорнобильської катастрофи.

Участь в цьому концерті, крім танцювального ансамблю „Веселка", візьмуть: литовський танцювальний ансамбль „Ватра", шведська група „Васа-Вага 157", танцювальний ансамбль „Одисей" з греко-православної церкви св. Варвари в Орендж, Конн., український танцювальний ансамбль „Весна" з Бриджпорту, Конн., український танцювальний ансамбль „Калина", ірляндський співець Джанні Морган, український музично-вокальний ансамбль „ІКА", вокально-танцювальний ансамбль „Зірка" з Ню Бритен, Конн. і танцювальний ансамбль „Доріжка" з Віллімантик, Конн.

За додатковими інформаціями слід телефонувати до Олі Нагорської (203) 795-6835, Стефанії Колос (203) 393-2156 або Романи Черепахи (203) 392-4376.

В німецькому часописі появилося інтерв'ю з А.Г. Горбач

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. К.). — В поточному німецькому двомісячнику, який вже 22 роки видає Товариство загрожених народів під назвою „Погром", появилося в числі за січень-лютий 1991 року вичерпне інтерв'ю з д-р Анною-Галею Горбач, яке перевів головний редактор журналу Тільман Цюльх.

На обкладинці того числа є мапа України, на якій видніють червоні танки з підписом: „Україна: Чи прощання СССР?", а внутрі розмова із д-р А.Г. Горбач на шістьох великих сторінках прикрашена численними знимками, окремими інформаціями та карикатурою взятою з часопису „За Вільну Україну". На початку статті, що має заголовок „Україна на шляху до незалежности", знимка трьох провідних мужів сьогоднішнього політичного життя України — Михайла Гориня, Левка Лук'яненка і Вячеслава Чорновола. В окремих немов додатках до інтерв'ю знаходяться правильні інформації для необізнаних читачів; одна про Українські Церкви, а друга про Чорнобиль чотири роки після атомового вибуху. В тому числі бачимо ряд цікавих статтей про інші загрожені народи, як ось, наприклад, про циганське плем'я Рома, що живе на території Чехо-Словаччини, про національну групу сорбів в рамках з'єднаної тепер Німеччини, про етнічний конфлікт в африканській країні Руанді, про боротьбу за права вірменів та інше. Кожна стаття прикрашена численними світлинами та інформаціями про даний народ чи порушену тему.

У розмові головного редактора з д-р А. Горбач порушено всі важливі питання стремлінь українського народу до незалежности.

Свої питання автор розпочинає від нав'язання до книжки Роберта Конквеста про Великий голод і його достовірність, коли йдеться про число жертв не лише голоду, але повного геноциду України і дістає вичерпну відповідь від співрозмовниці, яка не лише підтверджує кількість жертв, поданих Конквестом, але поширює їх ще інформаціями про насильне виселення з Німеччини в наслідок Другої світової війни українських робітників і воєннополонених, що, повернувшись додому впали також жертвою знищення.

Далі в розмові німецький журналіст порушує відомі твердження Солженіцина. А.Г.Горбач розповідає про гостру реакцію українців та цитує слова І. Драча. Вона також пояснює, що тепер у змаганнях до суверенности, в Русі з'єдналися найкращі політичні сили західної і східної України і що велику ролю відограють у цьому стремлінні ті українці, які досі були в підпіллі або ув'язнені так з політичного, як і літературного світу, а зокрема з рядів Української Католицької Церкви.

У двох питаннях німецький журналіст дуже ясно і правдиво зображує дотеперішній брак зацікавлення

(Закінчення на стор. 5-ій)

ПЛАСТУНИ У ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ

Ню Йорк. — Тут у приміщенях Пластового Дому, 144 Друга авеню, відбудеться в п'ятницю, 1-го березня о год. 6-ій вечора вечір п.з. „Пластуни у Визвольних Змаганнях", що його організує пластовий курінь „Верховинки". В програмі слово пл. сен. Петра Содоля, рецитація і салют.

Братство УАПЦ відбуло конференцію

Київ (Ярина Тимошенко) — 9-го і 10-го лютого тут в приміщенні Будинку Вчителя (колишня Центральна Рада) відбулася 2-га Конференція Всеукраїнського Братства св. Апостола Андрія Первозванного. На конференції були присутні делегати із усіх областей України в складі 326 осіб.

Конференція почалася благословенням Владики Антонія, Єпископа Рівенського та Острозького, який зачитав привіт делегатам, надісланий Патріярхом Київським і всієї України Мстиславом І. Делегатів конференції вітали Владика Володимир (Романюк), Архиєпископ Вишгородський, вікарій Київський, о. Ярема зі Львова, депутати Верховної Ради України Олесь Шевченко та Павло Мовчан, референт голови Народного Руху України Борис Тимошенко, пастор євангельських християн-баптистів України ЯківК. Духоненко, представники жіночої Громади Руху, Союзу Українок.

На конференції розглядалися такі справи: звіт про працю Всеукраїнського Братства, затвердження змін, внесених до статуту братства, організаційні питання, прийняття рішень, ухвал і резолюцій.

Конференція прийняла: звернення до народу України, звернення до вірних УАПЦ у діяспорі, звернення до українців за межами України, звернення до Обласних Рад народних депутатів Львова, Івано-Франківського, Тернополя, до керівних органів Народного Руху України.

Конференція обрала головою братства Василя Корчинського, а заступниками голови Сергія Макаренка та Ярину Тимошенко.

ПРО ГАВАЇ

Ню Йорк. — Тут в п'ятницю, 1-го березня, о год. 6:30 вечора в домі Українського Визвольного Фронту, 136 Друга авеню, Літературно-Мистецький Клюб влаштовує вечір-зустріч з д-ром Денисом Стахівим. На цьому ж вечорі д-р Д. Стахів поділиться з присутніми своїми враженнями і прозірками з поїздки на Гавайські острови.

У СВІТІ

У ПОНЕДІЛОК, 25-ГО ЛЮТОГО, в Софії, столиці Болгарії, розпочався суд над колишнім комуністичним диктатором 79-річним Тодором Живковим. У першому дні процесу прокуратор Казимир Жеков і його помічники читали акт обвинувачення, яке охоплював 75 сторінок машинопису. Живкова обвинувачують у багатьох кримінальних злочинах і привласненні 26,5 міл. левів (грошова одиниця Болгарії) для своїх особистих потреб. Живков перебуває покищо на волі. Після судової сесії він заявив західним і болгарським кореспондентам, що обвинувачення він вважає незаконним, бо сесія відбувалася без участи його оборонців. Крім того він підкреслив, що не вважає себе винним у злочинах, які висуває проти нього прокуратор. Під час процесу під будинком суду відбулася чисельна демонстрація прихильників Живкова, які обвинувачували його у всіх бідах, які пережив болгарський народ у часи застою і владування Комуністичної партії під його керівництвом.

ПОЛЬЩА І МІЖНАРОДНИЙ валютний фонд досягли порозуміння між собою і випрацювали плян, як згаданий фонд може допомогти тій східньоевропейській країні вийти хоч частинно з економічної кризи. Криза полягає в тому, що Польща страшенно задовжена перед західними державами і теперішній уряд намагається понизити ці задовження шляхом індивідуальних переговорів. Крім того Варшава хоче отримати від валютного фонду принаймні два біл. долярів безпроцентної позички. „Газета Виборча" інформує, що Польща звернулась до західних кредиторів знизити зворот на 80 відсотків. Загальне задовження Польщі перед Заходом становить 46 біл. долярів.

У ВИСЛІДІ ПОЖЕЖІ В ГОТЕЛІ „Ленінград" в Ленінграді загинуло 16 осіб. У понеділок, 25-го лютого, совєтські засоби масової інформації уточнили число жертв. На підставі цих інформацій 16 осіб загинуло, серед яких було три чужинці, 21 особі були поранені в більшій чи меншій мірі. Згідно зі словами керівника готелю Геннадія Тимошенка, загинули також кілька пожежників. Серед чужинців був один американський громадянин, прізвища якого покищо не подали до відома. Пожежа нібито почалася від вибуху телевізора в одній з кімнат, яку займав шведський турист. Боротьба з вогнем тривала кілька годин. Пожежникам вдалося евакувати з готелю 253 особи, більшість яких покидали свої кімнати через вікна.

В АМЕРИЦІ

РЕАГУЮЧИ НА ДОСИТЬ голосні нарікання, що у військових з'єднаннях ЗСА, які беруть участь у конфлікті в околицях Перської затоки, є велика непропорційність щодо негрів, президент Джордж Буш назвав американські збройні сили „найкращим працедавцем рівноправних можливостей", при чому хвалив чорних військовиків за їхню службу сьогодні та в минулому. Промовляючи у Білому Домі на святковому відзначенні місяця лютого, як „Місяця історії чорних", президент Буш заявив, що „впродовж двох століть вояки-негри закріпили за собою почуття власної гідности в обличчі неймовірних перешкод". Для підсилення своїх слів Президент звернувся зі щирими висловами ґратуляцій та теплими обіймами до ґенерала Коліна Павелла, шефа штабу військових з'єднань ЗСА і найвищого рангою військовика-негра в історії війська.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМИ опитами проведеними щоденником „Ню Йорк Таймс" і телевізійною мережею Сі-Бі-Ес котрі виказують, що американські громадяни були дуже за тим, щоби розпочинати сухопутню офензиву проти Іраку в околицях Перської затоки. Опитувано 687 осіб з яких 75 відсотків заявили, що ЗСА та союзники поступили правильно, тільки 19 відсотків твердили, що треба було ще довше чекати те перевірити чи саме бомбардування не заподіяло б бажаних вислідів. Крім того, 77 відсотків опитуваних погодилося з тим, що президент Дж. Буш зробив все можливе, щоби полагодити цей конфлікт дипломатичним шляхом, а 82 відсотки заявили, що прірва між Іраком і ЗСА є неможливою до полагодження. В загальному, більшість американців, бо аж 87 відсотків, одобрюють політику президента Дж. Буша та військову тактику союзних військ.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС до вівтірка, 26-го лютого6,498 чеків — дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

168,986.09

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Зберігання обличчя — високою ціною

В усіх східніх народів „зберігання обличчя" грає першорядну ролю в цілому житті кожної тамошньої людини. Хто все своє життя, особливо в моментах кризи, зберіг обличчя, — той втішається пошаною і довір'ям земляків. І навпаки, — хто своє обличчя втратив — здискредитував себе, скомпромітував, — той доказав свою нікчемність. У ході перших чотирьох тижнів війни — Саддам Гуссейн перестав уже відгрожуватися, що американські вояки в Савдійській Арабії „будуть купатися у власній крові". Він не передбачував такої реакції зовнішнього світу на його акт окупації й анексії Кувайту, і Гуссейн не уявляв собі, якою страхітливою вогневою силою розпоряджають зосереджені проти Іраку американці. Пентаґон у Вашінґтоні й американські та англійські полководці подають цифри понищених іракських танків, панцерних возів, гармат, ракетних викидень, скорострільних становищ, як теж подають докладні інформації про поруйновані мости, шляхи й телефонічні комунікаційні лінії іракської воєнної машини. У сумі — поважні фахові знавці-коментатори не вагаються вже твердити, що Гуссейн опинився в розпучливій ситуації. Оцим треба пояснити обійми Саддама й совєтського дипломата Прімакова, коли цей останній прибув до Баґдаду у мировій місії.

Цим теж треба пояснити, що міністер закордонних справ Іраку Тарік Азіз з уповноваження від Саддама Гуссейна погодився на совєтський плян замирення. Першою із шести точок пляну було повне і безумовне відкликання військ з окупованого Кувайту. Погодився на це Гуссейн тому, що ту справжню капітуляцію Ґорбачов зумовив передумовами, які „зберігали обличчя" Саддамові. Це була вимога відкликання Ізраїлем військ з окупованих арабських земель, анулювання Радою Безпеки ОН протиіракських резолюцій, відшкодування Америкою за заподіяні війною втрати Іраку. Коли виявилося, що передумови несприйнятливі для ЗСА, тоді Москва скреслила їх, але залишилися точки про ступневе й довготермінове відкликування іракських військ, про збереження уцілілої збройної сили Іраку та про непорушність влади Саддама Гуссейна. Це теж ще рятувало його обличчя. Але ультимат президента Джорджа Буша мав інший характер. Це не був мировий плян, а був просто ультиматум. У тому ультиматумі між іншими точками проголошувалось, що сам Саддам мусить публічно, ясно і недвозначно заявити свою згоду на американський диктат. Це було би такою втратою обличчя для Саддама, якого він не міг прийняти. Тому не дивниця, що іракський міністер закордонних справ Тарік Азіз, перебуваючи ще у Москві, зовсім промовчав заяву Буша і повторив тільки, що Саддам Гуссейн приймає плян Совєтського Союзу.

Сам Ґорбачов і його дипломати опинилися у трудній ситуації. Їм страшенно залежало на врятуванні Саддама Гуссейна, довголітнього союзника і найрєвнішого покупця совєтської важкої зброї. Ґорбачов став тим мировим ініціятором з холодного розрахунку стати міцною ногою на Близькому Сході і,уважаючи, що воно поможе йому в його власній розпучливій ситуації на терені СССР. Коли ж лідери міжнародної коаліції з Бушем у проводі відкинули обидві редакції Ґорбачовського мирового пляну, — Ґорбачов звернувся до Ради Безпеки Об'єднаних Націй, щоб вона знайшла між совєтським пляном та ультиматумом Буша такий компроміс, щоб його міг прийняти Саддам Гуссейн. Саддам Гуссейн, буцімто, погодився би на диктат Буша, коли б у ньому викреслити вимогу, яка відбирала обличчя Саддамові.

Тут саме була основна розбіжність становищ Москви, з одного боку, а Америки з усіма країнами міжнародної коаліції — з другого. Москва хотіла зберегти при владі надалі в Іраку Саддама Гуссейна, а ЗСА й інші хочуть відсунути його від влади.

Скінчилися миролюбні деклямації, — справа вирішується зброєю. Про долю Гуссейна не говориться. Але програ Іраку буде втратою обличчя Гуссейна і він зникне з політичної арени.

Минає п'ятий місяць, як силюети манґеттенських хмарочосів поволі почали перетворюватися на спогад і весь я поринув у материнське лоно України.

Довгим, дуже довгим було моє повернення на Батьківщину. Та все ж воно збулося, і я своє 70-ліття відзначив у колі рідних людей, серед синів та онуків. Привчаюся жити в коротенькому відтинку безмежного світу, відтинку, який лишила мені хвороба очей — вельми тяжка і, по суті, безнадійна. Та я вже давно пересвідчився, що людина здатна до всього пристосуватися. Пробую пристосуватись і я. Хоч це й нелегко. Людське обличчя бачу лише тоді, коли воно присувається до мене майже впритул, а пейзажі більше вгадую, ніж бачу. Отож я тепер дивлюся на світ не стільки очима, скільки своїм життєвим досвідом. Бо радше вгадувати, ніж бачити світ, можна лише на батьківщині, де проминуло дитинство, юність і молодість, де кожен камінь і кожне дерево повертають тобі пережите й передумане. За цих умов коротенький відтинок твого бачення видовжується баченням духовним. І тоді воскресає повнота зору.

Пробую визначити, чого більше в моїх почуттях — радости чи смутку? На це запитання відповісти непросто.

Микола Руденко

РОЗДУМИ ПРО МЕНТАЛЬНІСТЬ

I.

За 14 років моєї розлуки з Україною, вона дуже змінилася. І, на жаль, не на краще. Провидіння підхопило її на свої батьківські руки вже тоді, коли вона ледь-ледь не загинула, залишивши нам від себе хіба що кілька західніх областей. Русифікація зайшла так далеко, що тільки на київських базарах та в селах почуєш справжню українську мову. Тобто мову материнську, народну. Отже, природну, без гидкого суржика й колонізаторського акценту.

Навіть такі одвічно українські міста, як Біла Церква, Сміла, Умань тощо, заговорили „на южно-русском говорке", а точніше, покаліченою російською мовою. Марно питати, кому було потрібне таке „окультурення" України.

Сьогодні, коли імперіялістичний центр демонструє свою живучість, з граничною наочністю видно, що це потрібно було не російському народові, а носіям імперської ідеї.

Щоб не втрачати надію на воскресіння, я довго запевняв себе буцімто втрата рідної мови іще не приводить до втрати національних почуттів. А проте сьогодні, коли мені вдалося значно глибше вивчити зрусифікованих українців, я вже так не думаю. Винятки звісно існують і часом таки справді зросійщені українці за своєю ментальністю лишаються українцями. Вони тягнуться до материнської культури і, здебільшого, таки ж вивчають рідну мову, аби прилучитися до свого народу не лише духом, а й словом та ділом. Я бачив таких у своєму сибірському засланні. То було третє покоління вивезених з України в дірявих вагонах-телятниках під час розкуркулення. Їхні батьки — це мої ровесники або трохи старші від мене.

Під час розкуркулення батьки були підлітками чи юнаками. Їхні діти ще знають українську мову, а вже онуки її майже цілком втратили. Та в умовах Сибіру, де про людину судять не лише з того, як вона розмовляє, а передовсім, з того, що вона вміє і як виглядає її побут, українця можна впізнати навіть тоді, коли він мовно зовсім не відрізняється від росіянина.

Іще клясики російської літератури (Лєсков, Толстой, Чехов) відзначали, що українським селянам властиве зовсім інше ставлення до праці, ніж селянам російським. Так, скажімо, Лєсков змальовує сусідні села на Орловщині. Одне з них українське, друге — російське. Ті ж самі природні умови і земля, і клімат, але ж українське село живе заможно, в гарних біленьких хатах, оточених садками, а село російське виглядає злиденно й непривабливо. Мужики завжди п'яні, діти брудні й голодні. Побут тримається на жінках, яким не під силу впоратися з чоловічою працею.

Чехов у повісті „Музики" такими ж самими мазками змальовує російське село. Для російського мужика найчастіше земля не мати, а мачуха, хоч вона й родить непогано. Мабуть, вікове кріпацтво, одвічна несвобода та мілітарні обов'язки російського селянина притупили його любов до землі і, взагалі, до праці.

Це не його провина, а його лихо. За сім десятиліть совєтської дійсности, нелюбов росіянина до праці переросла в ненависть. Винні в цьому колгоспи, й особливо концтабори, де іншої праці, окрім рабської, немає і не може бути. І тільки українців та ще німців не встигла перевиховати совєтська влада, вони лишаються добрими працівниками навіть в умовах рабства.

Закінчення буде.

С.Г.

Українське мистецтво в Заґребі

У столиці Хорватії Заґребі у днях від 12-го грудня 1990 року до 24-го лютого цього року в Музеї сучасного мистецтва відбулася репрезентативна виставка п.з. „Український Аванґард 1910-1930". Виставку влаштував заґребський музей у співпраці з Музеєм Українського Мистецтва в Києві, очоленим його директором Михайлом Романишиним, при повній підтримці міністра культурних справ України Станіслава Колтунюка і голови музейного відділу при тому міністерстві Сергія Чайковського, які спеціяльно в справі тієї виставки прилітали до Заґребу. Ця виставка була включена в серію окремих виставок аванґардного мистецтва Угорщини, Польщі, Хорватії, Росії, Чехо-Словаччини, німецького Бавгавзу й інших. Українська виставка показала 185 творів 27 модерних мистців Києва, Харкова, Львова й Одеси.

Великоформатний і справді люксусовий каталог, схожий радше на монографію, має 232 сторінки з 50 цілосторінковими репродукціями в кольорах і численними чорно-білими. Друк на найвищому технічному рівні, тексти подані паралельно мовами хорватською й англійською. Між мистцями, твори яких показано на тій виставці, є видатні імена українського і світового мистецтва: Олександер Богомазов, Давид Бурлюк, Олександра Екстер, Олександер Хвостенко, Василь Єрмілов (40 творів), Іван Кавалерідзе, Казимір Малевич (велика виставка якого є тепер у Метрополітальному музеї в Ню Йорку), Вадим Меллер, Віктор Пальмов, Анатоль Петрицький, Клим Редько, щоб згадати тільки найважливіших. Ціла виставка на високому рівні, хоч для повного образу української аванґарди бракує таких видатних імен, як О. Архипенко, М. Андрієнко, О. Грищенко, П. Ковжун, І. Кулець і інші, що творили поза межами совєтського світу даних років.

Своєрідною сенсацією заґребської виставки можна уважати включення у фалянґу згаданих мистців також творів народних малярів, Василя Довгошиї і Ганни Собачко-Шостак. Їх твори, виконані в стилі народних розписів, дивують багатством формальної й кольористичної фантазії, а водночас певною ліричною поетичністю, такою відмінною від творів, завданням яких були проблеми порядку радше геометричного.

Щодо численних текстів каталогу, то з-понад 20 статтей у ньому вирізняються особливо статті київського мистецтвознавця Дмитра Горбачова, який дав теж на виставку цінні твори з власної збірки; статті Валентини Маркаде з Парижу, авторки недавно виданої великої книги „Мистецтво України"; стаття „Чому українська і чому аванґардна"? пера Мирослави Мудрак, професора історії мистецтва в стейтовому університеті Огайо, Коламбус, Огайо. Авторка вказує на той факт, що український модернізм витворив своє власне обличчя, зумовлене традиціями іконографії та народного мистецтва. Окрему увагу звертають різні фраґменти ще недрукованих писань О. Богомазова, Б. Бурлюка або О. Екстер з одеської газети 1919 року.

Варто згадати, що перед кінцем виставки відбулася окрема дводенна конференція на тему українського модерністичного мистецтва, на яку з'їхалися численні експерти з Києва, Москви, Парижу і ЗСА. Також вартий відмічення той факт, що серед експонатів виставки з українських музеїв і приватних збірок були також експонати з московської Третяковської ґалерії, Театрального музею і деяких приватних колекціонерів.

Ярослав Татомир

ПРО XVIII ТОМ „ЛІТОПИСУ УПА"

II.

Змагання УПА були боротьбою із виїмково жорстокими ворогами. Вояки УПА знали про те, що коли вони подадуть у полон, то у кращому випадку їх жде екзекуція, а у гіршому випадку, перед смертю ждуть ще знущання і тортури. Звіти тактичних відтинків подають, що важко ранені вояки УПА під час відступу майже завжди дострілювали себе або просили товариша або команданта, щоб їх — добили, боючись, що під тортурами вони можуть зрадити таємниці УПА.

Чужі історики про героїчні змагання УПА

Появилося кілька дуже вартісних праць про УПА, написаних неукраїнськими авторами на чужих мовах. Згадаємо тут найцікавіші із цих праць.

Французький історик і публіцист Рональд Гошер написав велику працю „Опозиція в УССР", що появилася у 1969 році і вкоротці була перекладена на англійську мову (Ronald Gaucher, „Opposition in the USSR, 1917-1967" . Fund & Wagnalls, New York, 1969). Автор так пише про УПА: немає прецеденсу для незвичайної історії УПА. Вона почала свої існування у боротьбі з німцями... Коли німці відступили, УПА почала боротьбу проти Червоної армії і НКВД, а теж проти поляків і чехів... Ніхто не помагав Українській Повстанській Армії і з малими виїмками ніхто на Заході навіть не знав про ці очайдушні і розпачливі змагання. Автор згадує про смертельне поранення високого нацистського достойника Віктора Лютце у травні 1943 року, про здійснений замах на найвизначніших совєтських військовиків, на генерала Ватутіна у 1944 році, та про вбивство відомого польського генерала Свєрчевського у 1947 році.

Гошер каже, що УПА була після відступу німецької армії потужною повстанською армією, добре забезпеченою зброєю, що її покинули втікаючі німці. УПА мали теж власну продукцію вибухових матеріялів; УПА мала власні друкарні і видавала не тільки летючки, але теж часописи і журнали. УПА мала, каже Гошер, теж власні радіовисильні і добре зорганізований Червоний Хрест та кілька підземних шпиталів.

У 1977-му році появилася на американському книжковому ринку незвичайно цікава книжка „Тайні Операції Сі-Ай-Ей": (Henry Rositzke: „S.I.A.'s Secret Operations", Reader Digest Press, 1977.)

Автор книжки д-р Г. Розіцке був високим урядовцем американської розвідчої служби від 1945 по 1970 рік, у тому перших десять років був шефом операцій та терені Своєтського Союзу і Східньої Европи. Він пише про контакт американської розвідки з УПА, про 8-місячний вишкіл двох членів УПА у радіомережі і перекинення їх з відповідною апаратурою летунським шляхом у Карпати. Він пише про плян Пентаґону в 1950 році використати УПА для диверсійної акції у запіллі совєтських армій, якщо совєти пішли б походом на Европу, перетворивши „холодну" війну на гарячу.

Найбільш документальним чужинецьким твором про УПА є досі докторська дисертація двох польських істориків, працівників Військового Історичного Інституту, Антона Щесняка і Вячеслава Шота, — „Дроґа до ніконд". Ця 600-сторінкова праця про дії УПА на Закерзонні вийшла у видавництві польського Міністерства Оборони невеликим накладом всього 3830 примірників. Друге видання цієї праці було знищене, а авторів, згідно з певними вірогідними вістками, звільнено з праці. „Дроґа до ніконд" дає дуже багато матеріялу про дії УПА на Закерзонні, бо автори мали змогу користуватися джерелами, що доступні тільки вибраним комуністичним членам ПОРП (Польської Об'єднаної Робітничої партії). Йдеться тут про такі джерела, як Архів Міністерства внутрішніх справ, архів Корпусу внутрішньої безпеки (польське КҐБ), Центральний військовий архів, акти судових розправ проти старшин УПА тощо.

Про боротьбу УПА є багато споминів, статтей та белетристичних творів, таких як історичні англомовні праці Джана Армстронґа та Джеймса Андерсона, як еспаномовний твір Енріка Мартінез-Кодо, як вже згадана на початку статті польська історична повість Яна Ґерґарда „Луни в Бєшчадах", як певні сторінки у „ҐУлаґ Архіпелаґ" Солженіцина або у „Споминах" Хрущова та багато інших.

Одним із значних осягів нашої еміґрації було видання українським Гарвардом і Українським Народним Союзом монументального твору д-ра Конквеста „Жнива смутку", яка проламала стіну мовчанки навколо влаштованого комуністами штучного голоду 1932-1933 років на Україні, цього нечуваного злочину, поповненого окупантом проти нашого народу. Такого монументального видання англійською мовою чекають дії УПА. Найкращі бо ідейні молоді українці та українки в лавах Української Повстанської Армії жертвували для нашого народу своє життя, отже принесли Україні найвищу жертву. Подбаймо також про те, щоб „Літопис УПА", всі його кільканадцять томів, був у кожній українській хаті, а англомовна праця майора Петра Содоля — у кожній публічній та шкільній бібліотеці у ЗСА, Канаді, Англії та Австралії.

Борис Олександрів-Грибівський

На смерть автомеханіка

Вчора він поправляв мені авто
І сміявся, увесь у мазуті.
А сьогодні його прим'яло —
Впали балки, в залізо куті.

Прилетів амбулянс, вхопили...
Амбулянсові що? Не вперше.
Знавісніло сирени вили...
„Як механік? Живий? Не вмер ще?"

Розступіться. Розходьтесь, люди.
Подивіться в газеті завтра.
Більш механіка не буде —
Не привозьте в направу авта.

Не привозьте. Кінець направі.
Січень пісню зловіщу грає.
Дуже просто. Коротка справа:
Був механік — і от немає.

17.1.1971.

Богдан Саламаха

ВИННИКИ, ЖОВКВА, НЕСТЕРОВ

Три різні місцевості? Ні, одна лише, на Львівщині, з бурхливою минувшиною. Винники, які згадуються уже в XIV столітті, набув в 1556 році С. Жолкевський, воєвода белзький, а син його Станислав, польський гетьман, осадив на терені Винник містечко в 1598 році, яке спершу звали місто Винники , Нова Жовква , а згодом Жовква, яка і дістала маґдебурзьке право від короля Жигмонта III в 1603 році. Нестеровом названо місто в 1951 році в пам'ять російського пілота, який розбився біля піджовківського села Воля Висоцька в 1914 році (!). Тепер йдуть заходи привернути йому стару назву.

Жовківський замок побудовано перед 1606 роком, парафіяльний костьол т.зв. 'фару' посвячено 1623 року, домініканський костьол — 1655 року, і в них знаходяться гробівці членів родин Жолкевських і Собєських. Наші церкви були ще перед постанням містечка, був теж час, що їх у місті було аж п'ять. Міську церкву Різдва Христового докінчено після 1684 року. Коли почалася її будова, а вона довго тривала, в місті існував уже монастир. Але це вже давня історія — важне тут те, що всі ці замки і святині побудовано на українській землі.

В польському нюйоркському щоденнику „Нови Дзєннік", зглядно в його недільнім літературнім додатку „Польський Перегляд" з 17-го січня, надруковано велику статтю Тереси Сєдлярової під заголовком „В гостині в гетьмана Жолкевського". Сєдлярова приїхала до Жовкви автобусом і в місті зробив на неї добре враження відновлений ринок, з якого мешканці встигли вже усунути пам'ятник Ленінові. Ціль її подорожі — відвідини історичних пам'яток і місцевих поляків. Домініканський костел, який служив по Другій світовій війні маґазином, став у вересні 1989 року православною церквою („в тій дуже убогій церкві пустий, випрятаний простір має стіл з вишитим обрусом і трохи осінніх квітів" — каже авторка). Найбільше зруйнована була 'фара', яку віддано римо-католикам рік тому. З костьола винесено, знищено чи пропало усе, — твердить авторка (багато речей, зокрема образів, перенесено до музеїв). У 'фарі' туристка застала двох ксьондзів — молодого пароха о. Базилі Павелка, якого кинули сюди недавно із західньої Польщі, та о. Станіслава Павліну з Ґлівєц, який відвідує часто Жовкву, своє рідне місто, та допомагає молодому парохові. Саме устами о. Павліни авторка змалювала цілий життєпис гетьмана Жолкевського та його подвиги. А одна з парафіянок розповіла авторці статті, як це горстка римо-католиків трудиться над відновленням костьолу. Саме ці місцеві прихожани костьолу зуміли переконати і деяких українців, що це „наша і ваша історія", і вони допомагають у відновленні, а то і вчащають на „миши" (Служби Божі).

Основна думка статті при кінці: жменька поляків у Жовкві не в силі впоратися з відновою костьолу, Вони дістають велику поміч з польського консуляту у Львові, але шукають ще і інших спонзорів. Тому прийшли до висновку, що таким спонзором повинно стати військо польське з огляду на постать полководця Жолкевського. Згадана парафіянка твердила навіть, що віцеміністер оборони Польщі обіцяв їм, що польське військо їм допоможе. Знаємо з інших джерел, що поляки вимагають і відкриття польських шкіл в Західній Україні. Є теж поголоски про збільшення польських військових залог на кордонах України.

Усе це разом взяте повинно нас насторожити. І хоч в українській пресі останньо пишеться багато про нормалізацію українсько-польських відносин, ми не повинні забувати про те, що більшість наших сусідів зовсім не виреклася претенсій на наші землі. Київські уряди, на жаль, не то що не зуміли, але і не пробували зберегти наші одвічні західні землі при кінці Другої світової війни, не дбали вони також про наші меншини в сусідніх державах. Тепер немає сумніву, що Польща, користаючи з відлиги, почала наступ на українські землі, які вважає своїми. Чи це не дивно, що в Жовкву, де немає кому приходити на відправи до костьолу, прислано аж двох священиків, що для кількох десятків тисяч поляків можна було договоритися Ватиканові з атеїстичним урядом на п'ять єпископів, а для 300,000 українців католиків в Польщі з католицьким урядом заледве на одного, підпорядкованого польському клирові? Здорова доза обережности та опрацювання можливих альтернатив, однак, не будуть зайвими для нас. Ці справи дуже важні для Жовківщини, яка через недолугість колишніх київських ступайків стала прикордонною землею і є на першій лінії можливого наступу західнього сусіда.

Сьогодні Жовківщина уже на шляху відродження. З 1-го жовтня 1990 року почав виходити в Жовкві народний часопис „Відродження", який редаґує Я. Каліка. Часопис виходить двічі — у вівторок і суботу. Тепер у ньому друкується частинами „Історія України" М. Грушевського, приладжена для програм вищих початкових і нижчих кляс середніх шкіл, як теж відповідне на неділю Євангеліє, історія утворення Західньої Української Народної Республіки.

Міська церква Різдва Христового оо. Василіян перейшла вже в руки українських католиків і там 14-го січня відбулося постриження в монахи 21 члена з Крехівського монастиря. Ще в жовтні відвідав її Владика Василь Лостен, і на світлинах з цієї подорожі в католицькому часописі „Сівач" показано нутро церкви, виповнене вірними. Іконостас, якого до 1944 року не було в церкві, подібний до іконостасу одної з дочерних церков міста. Владика Лостен відвідав і колишню василіянську друкарню, яку мають повернути монастиреві. В урочистості монашого постриження взяли участь Владики, священики, гості з-за кордону та понад 5,000 вірних.

15-го січня в Жовкві відбулося засідання Координаційної Ради, до складу якої входять по три представники від усіх громадсько-політичних організацій міста. На це засідання було запрошено священика УПЦ з метою внормування міжконфесійних відносин в районі. Було також вислано телеграму протесту Ґорбачову з приводу репресій в Литві. На жаль, партократія в Жовкві зберегла свої позиції.

19-го січня вперше від часів війни в Жовкві біля статуї Божої Матері відбулося велике Богослуження. Група активістів і членів УРП з Жовкви брала участь 20-го січня у символічному мітинґу єднання, що з нагоди роковин проголошення Акту злуки відбувся на річці Збруч.

Ініціятивний комітет постання Земляцького Об'єднання Жовківщина на Заході апелює до виходців з Жовківщини ставати членами цього об'єднання, яке ставить собі завданням утривалення того, що знаємо чи маємо на руках про наш рідний реґіон, як теж і нав'язання можливих тепер ближчих зв'язків для безпосередньої допомоги.

Голоситися можна на адресу: Bohdan Salamacha, 6210 Carter Ave., Baltimore, Md. 21214.

Загальні збори 399-го Відділу УНС „ЛЕВИ" в Чикаґо

Збори відбулись 27-го січня у домівці „Левів".

Голова Відділу Ярослав Баторфальви відкрив збори, **привітав присутніх, а особливо** почесного голову **Округи Михайла Ольшанського, голову УАСТ „Леви" Петра** Стецька та колишніх голів УАСТ „Леви" Володимира Голойду, Івана Печенюка, Івана Полюховича та Романа Б. Прийхана. Рівночасно поґратулював секретареві Відділу Р. Прийханові за його перевибір на голову Округи та за активну діяльність як делеґата на конвенції УНС у Балтиморі.

Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять св. п. Євгенії Сорочак, яка минулого року відійшла у вічність, як рівнож пам'ять св. п. Василя Семкова, секретаря 379-го Відділу, та св. п. Стефанії Лісович, секретарки 395-го Відділу.

Зборами провадила Президія у складі: Р. Прийхан — голова, д-р Маріян Панчишин — секретар. Протокол з попередніх зборів відчитав д-р М Панчишин і його прийнято із невеликими поправками.

За діяльність Відділу звітував його секретар Р. Прийхан. Прибутки Відділу в 1990 році виносили 17,772.02 дол., видатки 17,096.12, сальдо на 27-го січня 1991 року — 675,90 дол. В тому зібранії і вислані вкладки до УНС в 1990 році виносили 16,896.72 дол.

В січні 1990 року Відділ мав 230 членів. У звітовому році секретар приєднав 15 членів. 48 членів прибуло 33-го Відділу Софії Оріх, а чотири члени із перехідними листами із 51-го Відділу. Брутто прибуток 67 членів. В тому числі дев'ять членів виплатили свої поліси, два члени зґрошовили, а одна членка померла — разом 12 членів. Отже, у звітовому році Відділ збільшився на 55 членів і нараховує тепер 285 активних членів.

До праці секретаря, крім збирання вкладок, виготовлювання місячних звітів та приєднування нових членів, належить також виготовлювання міських і стейтових дозволів на продаж алкогольних напитків та ігри в більярд і футбол, бо бара є зареєстрована на 339-ий Відділ УНС „Леви". Бару провадить УАСТ „Леви", Відділ не є заанґажований фінансово.

17-го лютого 1990 року відбулись загальні збори окружного комітету Відділів УНС у Чикаґо, на яких секретаря вдруге вибрано головою Округи, а членів Відділу інж. Миколу Чемеринського англомовним секретарем, Василя Камінського головою Контрольної комісії, а д-ра М. Панчишина на вільним членом управи.

Секретар був вибраний делеґатом на 32-гу конвенцію УНС, а голова Я. Баторфальви заступником. На конвенції секретар уже п'ятий раз був вибраний головою Комісії секретарських справ. За стараннем комісії конвенція прийняла рекомендацію про підвишку винагород для секретарів. На жаль та підвишка ще дотепер не увійшла в життя.

Деякі члени управи взяли участь у семінарі УНС, що відбувся 4-го лист. 1990 року у Чикаґо, як також допомогли зорганізувати виступ ансамблів з України 10-го листопада 1990 року. Виступ пройшов з великим моральним і матеріяльним успіхом і за те тим членам належиться велика подяка.

Рівнож за стараннем секретаря Відділу УАСТ „Леви" одержало в 1990 році поважну дотацію від УНС, а від Відділу 50 дол. згідно із рішенням загальних зборів.

Збори одобрили звіт секретаря. Голова Контрольної комісії Зенон Дзядик ствердив, що всі вкладки були точно вислані до УНС, а прибутки і видатки касової книги є згідні із приложами. Дав внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі із признанням для секретаря, що збори прийняли через аклямацію. Він також дав внесок на перевибір старої Управи. Внесок перейшов одноголосно. Перевибрана Управа: Ярослав Баторфальви — голова, Василь Камінський — заступник голови й Роман Михайлушко — касир, Роман Прийхан — фінансовий секретар, д-р М. Панчишин, рекордовий секретар; Контрольна комісія: З. Дзядик, Ростислав Маркевич, Степан Касіян.

Предсідник в імені нововибраної Управи подякував за перевибір та звернувся зі закликом про співпрацю до присутних для дальшого росту Відділу. На тому збори закінчено і предсідник попросив присутніх на перекуску, яку приготовив З. Дзядик.

Роман Б. Прийхан

Хлопці зі Львова — в Римі

В Малій Семінарії в Римі цього року в нас вчаться 57 учнів, з яких 22 з самого Львова. Те, що в минулому здавалось неможливим до здійснення, нині справдилось. Отцям Салезіянам доводиться працювати не тільки з українською молоддю діяспори, але й з рідного краю! Бував я у Львові у червні минулого року і багато часу проводив з юнаками. Природно, що говорив їм про Малу Семінарію і бачив, що вони були дуже зацікавлені нашою школою, виявили бажання прибути до Риму. Шкода мені було тих юнаків і я таки вирішив доложити всі зусилля, щоб дати їм можливість прибути на студії до Малої Семінарії. Зібрав я їх дані і вислав совєтським властям спільне шкільне запрошення, в якому заявив, що я їх забезпечу квартирою, харчами та медичною обслугою. Усім потрібним зайнявся пан Солтис з Преображенської церкви у Львові і на мій превеликий подив совєтські власті, за настоюванням також і Львівської шкільної ради, яку очолює Ірина Калинець, видали кожному бажаючому їхати за границю на студії пашпорт на п'ять років. Через патріяршу канцелярію одержано від італійського Міністерства зовнішних справ дозвіл жити їм в Італії два роки з можливістю відновити реченець перебування.

Які ж це гарні юнаки! І як добре вчаться! Всі отці наче б відмолоділи на кілька років. І український Рим ожив та збудився зі „сну" і стараються всі чинити так, щоб тим львів'янам життя було веселе. Вони, однак, нужденні і потребують всього. Тому звертаюся я, як ректор Семінарії, до Вас про поміч. Хочеться створити певний економічний фонд не лише для хлопців зі України, що вже вчаться в Малій Семінарії, але й для тих, що прибудуть з цілого краю.

Відчувається великий брак шкільних підручників, а ми змушені друкувати свої.

Здалося б купити комп'ютери, а що найголовніше — добру фотокопіювальну машину, щоб розмножити виготовлені тексти. Ті юнаки того варт, бо то наша будучність. Дуже потішаючим є факт, що кожний хоче стати священиком і вернутись в рідний край! А це потішає, бо досі були з України, а потім записувались до інших владик, не виявляючи бажання вернутись в край.

Думаю про підручники в перспективі, бо коли на Україні постануть подібні школи, як наші, треба буде їм і відповідних підручників. Виготовлення порядних підручників для кожної кляси в середній школі нелегке діло, але з відповідними середниками можна це зробити, тим більше, коли в нас нині викладають молоді люди, наші колишні учні, в яких також палає великий ентузіязм. Треба кувати залізо, поки гаряче!

Так хотілося б зладити новий катехизм з модернішим підходом, але, на жаль, нема фондів. Шкода, бо охоти не бракує.

У Ватикані ми відкрили окреме конто для тих юнаків зі Львова. За будь-яку поміч будемо вам навіки вдячні.

А тепер про інше. Тут, в Римі, Різдво відбули ми гарно. Святкували по-новому і по-старому. Більш як половина поїхала додому на вакації, а ті зі Львова лишилась. Підготовив я з ними „Вертеп" та „Козу". Та остання — це новорічна вистава, і наші львів'яни знаменито її відіграли. Відбували ми українські громади в Римі. Коли наспів Свят Вечір по-старому, всі з України були запрошені на УКУ на Святу Вечерю. Але як же ж то наші хлопці тішились!

Подаю адреси, на які можна вислати пожертви для для наших хлопців з України: Rev. Eugene Nebesniak, Via Boccea 480, 00166 Rome, Italia. Банкове конто:

IOR Vaticano 05 110 6325D Pontificio Seminaria Minore Ucraine.

о. Євген Небесняк

Хлопці зі Львова, які вчаться в Малій Семінарії у Римі.

До 40-річчя з дня смерти американського письменника Томаса Белла

Про американського прозаїка та драматурга Томаса Белла (нар. 7-го березня 1903 року у Броддоку в ЗСА, помер 17-го січня 1961 року в Ню Йорку) знає цілий світ. Його твори перекладені на багато світових мов. Та мало хто знає, що його батько Михайло Белейчак був русином-українцем і походив із села Вишній Тварожець на Пряшівщині. Батьки його матері Марії з роду Крахунових теж походили з Карпатського краю.

Михайло Белейчак переселився до ЗСА ще наприкінці минулого століття. Там одружився, працював у „майнах", металюрґійних та інших фабриках. Помер у 1914 році, маючи 39 років.

Слідами батька пішов і його син Андрій, який вже 15-річним хлопцем почав працювати робітником у Броддоку-Гомстеді. Після Першої світової війни він став книгопродавцем, потім матросом, об'їздив багато країн світу, пишучи статті у різні американські журнали. В 1931 р. Томас Белл (під цим псевдонімом, що є скороченням його прізвища Белейчак, він виступав від початку своєї літературної діяльности) поселився в Ню Йорку і став професіональним письменником. Подібно до Джека Лондона, він писав про те, що пережив на власній шкірі, а оскільки походив із бідного пролетарського середовища, його творчість була тісно пов'язана з т. зв. „лівою пролетарською літературою". Головними героями його романів і драм були звичайні люди, переважно переселенці із „старого краю".

Вже у перший книзі „The Breed Basil" („Покоління Василя", 1930), він зобразив важке життя наших русинів-українців в Америці. Щоб притягнути увагу читача до соціяльних проблем, він широко залучав у свої твори любовну та еротичну тематику. Так написані його романи: „The Second Prince" (Другий принц", 1935) та „All Brides are Beautiful" („Всі невісти гарні", 1936). В романі „Мимо високої печі" („Ont of This Furnace", 1941), який вийшов і в словацькому перекладі під назвою „Два світи" (1949). Він зобразив життя трьох ґенерацій переселенців із нашої Пряшівщини. По суті, це історія його власної родини.

Найбільшу славу Томасові Беллу принесла автобіографічна проза „In the Midst of Life" (1946), написана у формі щоденника людини, яка знає, що є хвора на рака і мусить умерти.

Про те, як сприймали початок Другої світової війни звичайні американці Бруклину в Ню Йорку розповідає Томас Белл у драмі „Till I Come Back to You" (Поки я повернуся до тебе", 1943).

Багато творів Томаса Белла були зфільмовані. Виступали в них найславніші кінозірки, навіть Жан Фонтейнова. Його роман „Out of This Furnace" був виданий і у Словацьке телебачення.

Часто ми і самі не знаємо, яких славних людей маємо у світі. В останні роки багато пишуть про художника Енді Варгола, батьки якого теж були русинами -українцями із Пряшівщини. Томас Белл має не менше значення в літературі, ніж Енді Варгол в образотворчому мистецтві. В Медзилаборцях вже засновано Товариство ім. Енді Варгола і приступлено до будови музею його імени. Чи не варто б подумати, щоб і в рідному селі батька Томаса Белла Вишньому Тварожці поставити хоча би пам'ятну таблицю або відкрити пам'ятну кімнату? Та перше, ніж це зробити, треба спопуляризувати його творчість, у нас майже невідому. Як ми довідалися, Окружний освітній осередок у Вардієві, з ініціятиви Марії Гмитерової (уродженки Вишнього Тварожця) готує до друку „Методичний лист", присвячений Томасу Беллу. Хотілось би, щоб цей документ став початком глибшого зацікавлення нашим земляком. Таж у Вишньому Тварожці ще досі напевно живе його родина (Белейчаки), а в родині напевно зберігаються спогади про їх предка, який сто років тому виїхав до Америки.

Микола Мушинка

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРА

Від 1958 року в Ірвінґтоні, Н. Дж. існує 5-ий Відділ Організації Оборони Лемківщини (ООЛ), основником і першим головою якого був Петро Жидовський, потім був Методій Мидюх, а після нього Любомир Пех, який значно оживив Відділ, але передчасно помер. У 1988 році перебрав головство Відділу Володимир Кікта: він з розмахом взявся до праці — нав'язав корисний контакт з місцевими громадськими організаціями та разом з членством Відділу, а також з навколишніми Відділами ООЛ зорганізував у 1989 році успішний вечір, присвячений 80-літтю з дня народження видатного поета Лемківщини Богдана Ігоря Антонича, а 26-го січня ц.р. — Різдвяну зустріч, що складалася з трьох частин: посвячення прапора, Святий Вечір й забава з танцями.

Імпрезу відкрив коротеньким привітом голова Відділу Володимир Кікта о 6-ій годині вечора в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні в присутності понад 250 учасників і попросив проводити програмою вечора відомого суспільно-громадського і політичного діяча зубного лікаря д-р Степана Вороха, який після коротенького слова і привітання учасників свята попросив зайняти місце, щоб розпочати перший акт свята посвячення прапора.

О 6-ій год. заслужені члени Управи куми внесли до залі розвинений синьо-жовтий прапор із символами лемківських гір Карпат (гілка смереки і дуба у стіп тризуба) — Стефанія Шопа, Михайло Ільчишин, Теодор Полянський та Іван Копина під проводом головних кумів — голови крайової Управи ООЛ Америки **Марії Дупляк і д-ра Людомира Кузьмака**. За ними йшли священики о. митрат Сергій Непріль — парох церкви св. Тройці в Ірвінґтоні, о. парох церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку Михайло Вівчар, СС монахині, делеґати і громадяни. Куми з прапором зупинилися перед імпровізованим престолом біля головного стола.

Головні куми д-р Л. Кузьмак і М. Дупляк біля новопосвяченого прапора.

Акт посвячення довершили згадані отці. Співали всі присутні під проводом диригента церкви св. Тройці інж. Дмитра Олійника, а після покроплення свяченою водою і відспівання многоліття членам Відділу та українському народові передали прапор голові Відділу В. Кікті, який щиро подякував отцям за акт посвячення, а членам за співпрацю та висловив радість, що осягнув свою мрію — придбання прапора для Відділу.

Д-р С. Ворох як господар програми вечора попросив учасників вдруге зайняти місця і проголосив, що починається друга частина святкувань — традиційна українсько-лемківська Свята Вечеря, яку поблагословили отці парохи, побажавши присутнім „смачного та веселої забави", що, згідно з програмою — як третя частина цієї історичної імпрези, почалася при звуках оркестри „Журавлі".

Справно обслуговували гостей при столах симпатичні пані — членки згаданого Відділу ООЛА.

Господар представив гостей за головним столом і попросив до привіту голову ОУА „Самопоміч" у Нюарку проф. Михайла Цяпку, який, поґратулювавши управі Відділу й членам за віддану працю, просив зберігати традицію батьків і передавати своїм нащадкам та плекати й зміцнювати віру, що в короткому часі виселенці — жертви акції „Вісла" — повернуться назад на свою улюблену рідну Лемківщину. Він передав у коверті дарунок голові на потреби Відділу. У цьому сенсі вітав і представник кредитової кооперативи „Самопоміч" в Нюарку, член її дирекції Володимир Ковблянський, вручивши теж коверту з подарунком і запрошував зберігати гроші у своїй кредитівці, бо вона помагає українському народові, тим більше, що ці заощадження зароблені українськими руками. Письмові привіти прислали УСТ „Чорноморська Січ" у Нюарку і Т-во УПА (з своїх українських театрів Іванна Кононів при фортепіяновому супроводі Марії Павловської відспівала „Різдво", сл. Б.-І. Антонича, муз. І. Майчика.

До заключного слова д-р С. Ворох попросив голову Відділу Володимира Кікту, який висловив щиру подяку усім звеличникам свята — отцям парохам, делеґатам сусідських споріднених Відділів, кумам — хресним батькам прапора, — виконавцям програми, особливо пані-членкам за приготування смачних свят-вечірніх страв.

На закінчення переповів трагічну історію Лемківщини з наслідками акції „Вісла", закликав спіґромадян плекати українські прадідівські традиції, шанувати Різдво, бо це свято родини, свято миру, віри й любови, а любов і єдність заведуть наш український народ до самостійної соборної української держави, у складі якої буде й наша чудова Лемківщина.

Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

У мистецькій частині вечора Марійка Вітяк віддеклямувала вірш невідомого автора „Різдво на Лемківщині", а відома акторка

Михайло Цяпка

Свято Соборности у Бостоні

Як і кожного року, заходом Українського Конґресового Комітету Америки, **Відділу в Бостоні, українська громадянство** величаво **відзначило** роковини проголошення самостійности й **соборности** України. Вже у **вівторок**, 22-го січня, о годині 12-ій полудня піднесено на площі перед міським **ратушем** український національний прапор, відспівано **український** національний **гимни**, після чого відбулася **коротка** програма, в котрій **промовляв** посадник Бостону **Реймонд** Флин, представник міської управи та члени **екзекутиви** управи Відділу **УККА** в Бостоні, Мас.

В неділю, 27-го січня, в обох українських церквах Бостону проведено молитву і відправлено Святі Літургії в намірені українського **народу**. Того ж дня о годині 1-ій по полудні в **парафіяльній** залі української **православної** церкви св. **Андрія** відбулася святочна академія з нагоди 73-ої річниці проголошення Української Народної Республіки та 72-ої річниці злуки всіх українських земель в одну самостійну й незалежну Українську Народну Республіку.

Свято розпочато американським гимном та внесенням національних прапорів на залю. Відкриваючи свято, голова Відділу УККА в Бостоні мґр Орест Шудлюк попросив присутніх встати та однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять героїв. Потім він представив присутнім господаря свята, члена екзекутиви культурно-освітнього референта Володимира Федорового.

Уривки з IV Універсалу та акт Злуки відчитали Христина Голуб й Іван Ганула. Головну доповідь виголосив редактор Петро Часто. У своїй добре підготованій промові він з'ясував велику і тяжку боротьбу за самостійну Україну, порівняв теперішні часи на Україні, сказав, що новий лад, який тепер будується в новому світі, виростає з волі народів з метою спрямувати всю енерґію для волі народу. Перед нами багато великих зусиль, труднощів і жертв, але наш успіх безсумнівний, — сказав доповідач, за що публіка нагородила його ряснимо оплесками. Софія Ранюк відіграла на фортепіяні сольо „Думку" Присовського та „Фантазію" Шопена. „Любіть Україну" Володимира Сосюри віддеклямувала Світлана Криворученко. Молодь Осередку СУМА в Бостоні під проводом Христини Михайлів і Романа Хіч виконала: „Аркан" — молодь юного СУМА, „Кошичок" — виконала Леанна Келі, „Чумак" — Антін Возьний. Григорій Ранюк віддеклямував свій вірш „Вставай, Україно".

Хор української православної церкви під диригентурою д-ра Данила Садового відспівав „Їхав стрілець" обр. М. Гайворонського, „Вишні, черешні розвиваються", „Пішов милий", обр. М. Леонтовича та „Ой на горі там женці жнуть", обр. О. Кошиця.

На закінчення господар свята подякував виконавцям і всім присутнім, що своєю присутністю звеличали це велике свято. Свято закінчено національним гимном.

Д-р Іван Дідюк

Українське мистецтво в Ню Йорку

У лютому гість Українського Музею в Ню Йорку, доктор мистецтвознавства Дмитро Степовик з Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УССР дав серію доповідей з історії давнього українського мистецтва в українських установах Ню Йорку. 8-го лютого він виступив у приміщенні Літературно-Мистецького Клюбу на тему „Тисячолітній шлях розвитку української ікони", 10-го лютого в Українському Музеї — „Українське барокко: національна своєрідність і світовий контекст", 16-го лютого в приміщенні Наукового Товариства імени Т. Шевченка — „Києво-Печерський Патерик — духовна скарбниця українського народу", 17-го лютого в Патріярхальному Товаристві з доповіддю про „Вплив Берестейської Унії на українське мистецтво". Усі доповіді були організовані Музеєм у співпраці з установами, де він їх читав.

Дмитро Степовик дотримується стильової концепції розвитку українського мистецтва, виділяючи візантинізм, ренесанс, барокко, романтизм і клясицизм як головні мистецькі стилі від X по XX століття. Особливо його цікавить стиль барокко, якому вчений присвятив три монографії, що вийшли у світ в 70-их—80-их роках у Києві. Проблемам українського барокко були присвячені також його кандидатська та докторська дисертації.

Доповідь про українське барокко значною мірою мала теоретичний характер. У ній д-р Д. Степовик детально проаналізував особливості форми й образності стилю барокко. Він переконливо обґрунтовує закономірність засобів у стилі барокко — метафор, алегорій, символів, гіпербол тощо. Виділяючи рух, напруженість, контраст і мальовничість як характерні риси барокко, Дмитро Степовик стверджує, що на ґрунті українського мистецтва ці риси виявилися поміркованою. Він вважає, що Україна вклала багато цінного у розвиток барокко і в першу чергу тим, що не протиставила цей стиль візантинізмові й ренесансові, а доповнила їх. Золоті, блакитні й зелені бані храмів грушоподібної форми, ікони з портретами історичних осіб, гравюри на біблійну тематику з краєвидами України, — все це, на думку Д. Степовика, доповнює загальний розвиток барокко неповторним та своєрідним українським висловом.

Цікавими були й інші доповіді Дмитра Степовика. Деякі були ілюстровані діяпозитивами, які яскраво засвідчували, що мистецтво у нас було і є, тільки надзвичайно мало спопуляризоване.

Н. Н.

ANNUAL STATEMENT OF UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC. 1990

ASSETS:

Bonds	$44,422,655
Common stocks	913,991
Mortgage loans on real estate	5,235,484
Certificate loans and liens	598,923
Cash on hand and on deposit	1,140,727
Short term investments	2,982,875
Loan to UNURC	6,033,401
Loan to UNA D. Halychyn Housing Corp.	104,551
Electronic data processing equipment	82,769
Life insurance premiums uncollected	120,678
Accident & health premiums due	2,966
Investment income due & accured	1,046,060
Reinsurance ceded recoverable	—
TOTAL ASSETS	$62,685,084

LIABILITIES, SPECIAL RESERVES AND UNASSIGNED FUNDS

Aggregate reserve for life certificates and contracts	$34,195,031
Aggregate reserve for accident and health certificates	16,720
Orphan's fund liability	185,707
Supplementary contracts without life contingencies	5,435
Certificate and Contract claims:	
Life	700,394
Accidental and health	5,000
Provisions for refunds payable in following calendar year estimated amounts:	
Apportioned for payments to December 31, 1991	1,200,000
Premiums and annuity considerations received in advance	565,089
Commissions to fieldworkers due or accrued	99,807
General expenses due or accrued	152,162
Taxes, license and fees due or accrued	25,000
Net adjustment in assets & liabilities due to foreign exchange	1,444,674
Unearned investment income	771
Amount withheld or retained by Society as agent or trustee	1,608
Liability for benefits for employees and fieldworkers if not included above	7,303
Printing plant expenses due and unpaid	37,168
Mandatory securities valuations reserve	321,542
Unexpired subscriptions to Official Publication	88,582
Deficit net worth of subsidiary	3,466,218
Refund Accumulations	140,750
Rebirth Fund Liability	126,592
TOTAL liabilities	42,785,558
Unassigned fund	19,899,526
TOTAL	$62,685,084

GENERAL EXPENSES
INSURANCE

	Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Salaries and wages	$481,900	$37,069	$74,138	$148,277	$741,385
Insured benefit plans for employees	323,075				323,075
Professional fees	45,180				45,180
Legal fees and expenses	2,372				2,372
Medical examination fees	11,715				11,715
Fees of public accountants and consulting actuaries	86,478				86,478
Traveling expenses	18,815			18,815	37,630
Advertising	20,414			20,414	40,828
Postage, express, telegraph and telephone	30,854			30,854	61,708
Printing and stationery	24,131			24,131	48,262
Cost of depreciation of furniture and equipment	19,620				19,620
Rental of equipment	8,820				8,820
Lodge supplies				50	50
Books and periodicals	5,632			5,632	11,264
Bureau and association dues				4,540	4,540
Insurance, except on real estate	29,739				29,739
Collection and bank service charges	12,483.38				12,483
Sundry general expenses	33,593				33,593
Field conferences other than local meeting				23,418	23,418
Official Publication				524,829	524,829
Expenses of Supreme Lodge Meetings				17,298	17,298
Youth Sports Activities				7,573	7,573
Donations, Scholarships, Etc.				315,215	315,215
Convention Expenses				98,078	98,078
Real-Estate expenses			1,564,634		1,564,634
Investment expenses not included elsewhere			7,135		7,135
Washington Office Expenses				165,019	165,019
General Expenses Incurred	$1,154,827	$37,069	$1,645,908	$1,404,148	$4,241,953
General Expenses unpaid December 31, previous year	32,590		8,535	400,490	441,615
General Expenses unpaid December 31, current year	44,233		7,378	100,551	152,162
General Expenses paid during year	$1,143,183	$37,069	$1,647,064	$1,704,087	$4,531,405

TAXES, LICENSES AND FEES
INSURANCE

	Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
State insurance department licenses and fees	$97,873				$97,873
Other state taxes	11,412	877	1,755	3,511	17,558
Federal taxes	34,478	2,652	5,304	10,609	53,043
All other taxes	2,532				2,532
Taxes, Licenses and Fees incurred	$146,297	$3,529	$7,059	$14,120	$171,008
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, previous year	32,206				32,206
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, current year	25,000				25,000
Taxes, licenses and fees paid during year	$153,503	$3,529	$7,059	$14,120	$178,214

REFUNDS TO MEMBERS

Applied to provide paid-up additions	$ 199,688
Left on deposit with the society	92,048
Applied to pay renewal premiums	54
Paid in cash	1,233,239
TOTAL	$1,445,030
Provision for refunds payable in following calendar year	1,200,000
Previous year payable	1,500,000
TOTAL REFUND TO MEMBERS	$1,145,030

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
Valuation Exhibit — December 31, 1990

Total admitted assets	$62,685,084

LIABILITIES & UNASSIGNED FUNDS

Reserve for life certificate	$34,195,031
Reserve for ADD certificate	16,720
Claim & accrued liabilities	8,573,807
Total liabilities	$42,785,558
Margin of safety to certificate holders	19,899,526
TOTAL	$62,685,084

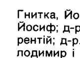
The ratio of admitted assets to total liabilities at December 31, 1990 was 146.51%

The ratio of interest earned on all funds during the year 1990 was 8.20%

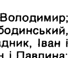
(Signed by)
GEORGE SCHAUMANN, MAAA
CPS ACTUARIES
(Consulting Actuaries)

ULANA M. DIACHUK
Supreme President

ALEXANDER G. BLAHITKA
Supreme Treasurer

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ І ВДЯЧНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ

ВЕРЕСЕНЬ- ГРУДЕНЬ 1990

З глибокою вдячністю інформуємо українську спільноту в діяспорі про **нові Постійні Стипендійні Фонди (ПСФ)** при Фундації УВУ в Америці **на допомогу студіюючій молоді з України,** а саме: **Постійний Стипендійний Фонд ім. св. п. Івана й Ольги Луцик** (зі спадку) призначений покійними на студії і стипендії з українознавчих наук. **Постійний Стипендійний Фонд (ПСФ) ім. Ірини і св. п. Мартина Новаківських.**

Щиро вітаємо достойних членів: фундаторів, меценатів, і добродіїв, які постійно розбудовують свої постійні або новорозпочаті фонди при Фундації УВУ, а саме: **інж. Остапа і Ірену Захарків, проф. Степана Салика, Павла Німця;** меценатів: д-р. Петра і Лесю Ґой, Осипа і Стефанію Порайків, Мирославу Савчак, інж. Володимира і Галину Балабан, Юрія Мицика; добродіїв: **Пилипа Сотника, Володимира Котенка, Романа Вомпеля, Юрія Кравця, Михайла Смайлі, д-р. Романа й Анну Кобилецьких, д-р. Олега і Софію Кудрик, д-р. Андрія Мацюрака, Оксану Поритко, Романа Рака, Марію Андрушків, мґр. Михайла і Михайлину Баран, д-р. Павла й Ірену Джуль, мґр. Володимира і мґр. Наталію Залуських, Галину Костюк, Оксану Колінко, Андрія і Марію Волос, д-р. Романа Граба, інж. Богдана й Іванну Качор.**

Зокрема щиро і дружньо вітаємо **нових** членів Фундації, а саме: **Марію Лозинську, Михайла Дребича, д-р Ярослава і Софію Очеретко, Петра і Левку Панків, Дмитра Пупка,** і десятки нових членів прихильників, і сотні постійних і нових жертводавців на українську науку і рощення нової молодої зміни при Вашій допомозі.

Зі спадку **св. п. Івана Луцика 82,500.00.**
Новаківська, Ірена 10,000.00 (10,040.00).

По 1,000.00 зложили:

Німець, Павло **(11,005.00)**; Порайко, Осип і Стефанія **(8,710.00)** проф. Салик, Степан **(26,000.00 + 4,105.00).**

По 500.00 зложили:

інж. Балабан, Володимир і Галина (6,000.00); Дребич; Михайло **(600.00)**; Кравець, Юрій **(1,705.00)**; Мицак, Юрій **(5,000.00)**; Сотник, Пилип **(3,500.00)**; Савчак, Мирослава **(6,100.00).**

По 250.00 зложили:

інж. Качор, Богдан і Іванна **(1,035.00)**; Укр. Конґ. Ком. Америки; інж. Захарків, Остап і Ірена 200.00 **(40,200.59)**; Олійник, Антін і Анна **200.00**; о. Іваxів, Маріян **150.00**.

По 100.00 зложили:

д-р. Борковський, Роман і мґр. Марія **(880.00)**; Веселий, Олег і Люба; Вомпель, Роман **(2,280.00)**; д-р. Гойдиш, Володимир і Дарія **(795.00)**; д-р. Ґой, Петро і Леся **(9,377.00)**; Данилишин, Ґригорій і Мирослава; Данилюк, Роман і Марта; Доскочинський, Василь і Евгенія; Зубаль, Юрій; Іванчук, Адріян і Ліліяна; д-р. Кобилецький, Роман і Анна **(1,450.00)**; Когут, Стефан; мґр. Когут, Тарас **(605.00)**; д-р. Кудрик, Олег і Софія **(1,100.00)**; інж. Коцур, Ігор і Любомира **(830.00)**; Лозинська, Марія **(530.00)**; д-р. Масик, Богдан; д-р. Мацюрак, Андрій **(1,275.00)**; д-р. Мороз, Роман і Ольга **(755.00)**; Новошицький, Дмитро **(700.00)**; Панків, Петро і Левка **(500.00)**; Пупко, Дмитро **(500.00)**; Поритко, Оксана **(1,300.00)**; інж. Пришляк, Ярослав; Рак, Роман **(1,650.00)**; д-р. Рожанковські, Ярослав і Софія; д-р. Сенькусь, Ярослав; д-р. Сидорак, Ярослав і Оксана **(805.00)**; Сливоцькі, Стефан і Володимира; Смайлі, Михайло **(2,200.00)**; Старостенко, Юрій **(855.00)**; д-р. Стахів, Денис і Мирослава; д-р. Стецьків, Евген і Ніля **(820.00)**; Укр. Фед. Кред. коопр. „Самопоміч" в Джерзі Сиґі, Н. Дж. **(1,950.00)**; д-р. Фольварків, Оксана **(675.00)**; Ховайло, Алекс і Ірена; д-р. Шпитко, Микола й Ірена; Яровенко, Вадим і Марія; Кузьмович, Діонізій **80.00 (615.00)**.

По 50.00 зложили:

Андрушків, Марія (1,575.00); Багмет, Віктор і Ванда; мґр. Баран, Михайло і Михайлина **(3,555.00)**; д-р. Футей, Богдан; Васьків, Осип і Марія **(875.00)**; д-р. Гайда, Ігор і Рома **(605.00)**; Гнитка, Йосиф; д-р. Грицак, Петро і Рія **(650.00)**; Ґельнер, Йосиф; д-р. Джуль, Павло й Ірена **(1,525.00)**; Єзерський, Терентій; д-р. Жарський, Едвард і Дарія; мґр. Залуський, Володимир і мґр. Наталія **(1,350.00)**; Кап, Джін-Пієр і Бірута; д-р. Кишакевич, Юрій і Татіянна; д-р. Клебович, Володимир **(650.00)**; Котенко, Володимир **(2,065)**; Кулинич, Мирослав і Зиновія; Курилець, Теодор; д-р. Лизогуб, Володимир; Лисий, Ігор і Дарія; Литвин, Анна; проф. Лобай, Іван і Галина **(610.00)**; Маркевич, Анна; д-р. Мосійчук, Іван і Зиновія; Небеш, Орест і Марія **(790.00)**; Недовіз, Дмитро; Омельченко, Григорій і Олександра; д-р. Очеретко, Ярослав і Софія **(525.00)**; д-р. Парубчак, Степан і Ольга; Петруша, Віра; д-р. Петришин, Володимир і Галина; Придаткевич-Кухар, Ганна; д-р. Прокоп, Мирослав і Люба **(905.00)**; д-р. Ратич, Олег і д-р. Іванна **(980.00)**; Семенина, Володимир **(655.00)**; д-р. Сєрант, Іван і Стефанія; Стрілка, С.; Третяк, Андрій; Угера, Нестор; Фейда, Микола і Катерина; мґр. Чорнобіль, Богдан **(950.00).**

По 30.00 зложили:

Данчук, Володимир; мґр. Дацків, Ярослав; Ненадкевич, Микола і Діоніза; Костюк, Галина **(1,165.00).**

По 25.00 зложили:

Бабенко, Антін; Басько, Дмитро і Люба; Баторфальви, Роман і Леся; Бен, Константин і Тереса; Бежанський, Михайло; Білан, Іван і Марія; Бобеляк, Дмитро; д-р. Болюх, Мирон **(845.00)**; д-р. Бровіс, Володимир і Зеновія; Боярський, Богдан і Ізидора; Бурда, Микола і Тамара; Буцяк, Марія; інж. Вальчук, Володимир і Катерина; Василенюк, Юрій; Василик, Микола й Оля; Винник, Іван і Софія; д-р. Войтович, Стефан і Олена; Волинець, Павліна; Ґареґа, Марія; о. д-р. Гаюк, Семен і Олександра; о. Гринюх, Степан; Гетьманський, Володимир; Гнатишин, Антін і Текля; Гошовський, Микола і Галина; Гривняк, Дмитро і Текля; д-р. Дармограй, Петро **(595.00)**; Децик, Володимир і Тіллія; д-р. Дзяд, Пантелеймон; Дзядів, Ольга **(595.00)**; Древницький, В. Т. і Дарія; Дубик, Яремій і Наталія; Ждан, Степан і Ірена; Заброцкі, Алекс і Ольга; Завада, Петро і Надія; Задояний, Маріянна; Заліський, Антін і Ольга **(750.00)**; Зацухний, Микола й Оля; Качай, Ярослав; Кецман, Дмитро; Кітт, Іван і Марія; Кобзяр, Ольга; Ковальчин, Михайло й Ірена; Ковальчук, Роман і Аніся; Колінко, Оксана **(1,095.00)**; Комар, Стефан; Корнага, Мирон і Христина; Косачук, Сергій і Ася; д-р. Кохан, Іван і Татіяна; Коцибала, Святослав; Коцур, Михайло; Крижановський, Юліян і Лідія; Кузик, Володимир; Кулька, Дмитро і Луїс; Лівчак, Богдан **(975.00)**; Луцький, Евген і Оксана **(750.00)**; Лямпіка, Любомир і Марія; Маркус, Теодор і Марія; Марушка, Микола і Марія; Марущак, Василь **(560.00)**; Марчуха, Анна; д-д-р. Маслій, Василь; Матійцьо, Михайло; Мацків, Василь і Ніна; Мельник, Михайло і Параскевія; д-р. Мостович, Леонід і Оксана **(575.00)**; Навроцький, Юрій і Христя; Наконечний, Б. В. і Марія; North Shore Wholesale Florist; інж. Оберишин, Ярослав і Галя; д-р. Олеарчук, Андрій і Рената; Осух, Анна; дир. Плешкевич, Омелян і Емілія; Покора, Стефан і Стефанія; Попик, Михайло; Почтар, Ярема; Пушка, Василь і Аґета; Ровенко, Микола і Віра; Роговський, Нестор і Тобі; Роман, Ілля і Софія; Романов, Дмитро і Дороті; Рудавський, Лев і Софія; Сарахмон, Дмитро й Ірена; Севчик, Володимир; Семянчук, Марія; Скробач, Василь і Ірена; Слободинський, Ярослав і Ангелина; Сорочак, Володимир; Стадник, Іван і Марія; Терпак, Михайло і Люба; Харина, Мирон і Павлина; Харчишин, Ярослав і Анна; Хромяк, Дмитро й Іванна; Цікало, Йосиф; Ціко. Микола і Марія; Цьонка, Лев і Джоанете; інж. Чипак, Ярослав і Ольга; Шебельник, Микола; Шепелявий, Богдан і Христина; Шуль, Віра; Шутер, Русел; Юречко, Василь і Ольга; Яровенко, Вадим і Марія; мґр. Яців, Лідія.

По 20.00 зложили:

Бздир, Василь; Воробець, Теодор; Гусак, Петро і Марія; Зазуляк, Дамян і Дарія; Карван, Ольга; Козак, Дарія; Корей, Іван; Ліневич, Олександер; Лодинський, Іван і Павля; Мацілинський, Константин; Мацюк, Роман і Еверлей; Мерещак, Володимир і Анастазія; Михайлів, Володимира; д-р. Мриць, Богдан і Тамара; Пекар, Марта; Рихтик, Осип і Анастазія; Станіцкий, Евстахій; Стецко, Евген; Сявавко, Мирослав і Олена; Терен-Юськів, Теодор.

По 15.00 зложили:

Андрейців, Василь і Марія; Балабан, Остап і Урсуля; Боднарські, Зенон і Марія; Бойцун, Анна; Бохенський, Іван і Юлія; Бук, Андрій і Катерина; Букачевський, Ярослав і Ярослава; Вильдер, Іван і Дороті; Вишневецький, Ольга; Волос, Андрій і Марія **(1,090.00)**; Вох Емілія; Даникович, Роман і Софія; Демус, Анатоль і Лідія; Денисенко, Іван; Добранський, Іван і Марія; Домбчевський, Роман і Люба; Гайдук, Дмитро і Галина; Галайда, Степан і Лоуіс; Ґалецький, Константин і Марія; Гривняк, Дмитро і Текля; д-р. Граб, Роман **(1,037.00)**; Ґерманський, Андрій і Марія; інж. Ґоляш, Стефан і інж. Надія; Ґроховський, Джін; Жмуркевич, Ярослав і Стефанія; Калиневич, Іларійон і Донна; Карпович, Володимир; Керницький, Роман і Ольга; Ковін, Н.; Копельців, Василь; Копичук, Іван і Марґарета; Костюк, Григорій і Марія; Крамарчук, Ігор; Крамарчук, Ірена; Криса, Теодор; Крих, Іван і Катерина; Кульчицькі, Іван і Теодора; Кусень, Йосиф і Софія; Кущинський, Антін; Лаврін, Микола і Надія; Левко, Петро і Стефанія; Майковський, Еміліян і Чеслава; Мандибур, Микола і Ріта; Мартин, Юліян; Мартинович, Орест і Меліта; Масс, Семуел; Маціканич, Данило й Анна; інж. Мельник, Роман і Людмила; Митко, Йосиф; Михалевич, Ніна; д-р. Мичковський, Мирослав і Анна; Муштик, Евгенія; Павлюк, Іван; Парабанюк, Іван і Анна; Питляр, Зиновій; Пласкон, Юстин і Владислава; Поліщук, Йосиф; Прессей, Марія; Псюк, Йосиф і Анна; Рудик, Ірена; мґр. Рудик, Марта; Сарахман, Володимир; Свансон, Ралф і Анна; Стасів, Микола й Анна; Стасюк, Іван; Степанків Ярослав; Стефанюк, Ярослав і Ірена; Стецик, Іван; Ступарек, Евдокія; о. Стухляк, Іван; Теребацький, Петро й Анастазія; Уздейчук, Володимир і Марія; Черевайко, Микола й Анна; Череватюк, Стефанія; Черешня, Іван і Марія; Шашкевич, Софія; Шевчук, Ілля і Марія; Шкода, Григорій; Яворський, Евген; Яворські, Мирослав і Йосифа; Ярко, Микола.

Мґр. Бачинський, Юліян **13.00.**

По 10.00 зложили:

Антохий, Ольга; Артимишин, Богдан і Теофіля; Бард, Петро і Вірджінія; проф. Барагура, Володимир; Борис, Еліяс; Василик, Берніце; Василів, Петро і Зіна; Вітрик, Павло й Евгенія; Вуйціх, Стефан; Гуцул, Катерина; Данчевський, Теодор і Ассунна; Дацків, Іван і Стеля; Дитиняк, Володимир; Дякун, Андрій; Елнік, Алан; Єфремова, Галина; Запутович, Роман і Віра; Зубрицький, Ролейн; Івашко, Мирон і Анна; Квас, Володимир; Козюпа, Евген і Лідія; Коритовський, Марія; Коцелко, Гампфрей і Софія; Куштик, Михайло; д-р. Лоза, Михайло й Уляна; Любоский, Іван і Фреда; Малахов, Константин і Параска; Малецький, Богдан і Стеля; Мельник, Дмитро і Валентина; Миколенко, Микола і Катя; Олійник, Володимир і Стефанія; Орел, Василь; Петренко, Ігор і Варвара; Пилипчак, Михайло; Підгірний, Іван; Порохонко, Катерина; Почтар, Людмила; Сахарук, Сергій; Свищук, Юрій і Христина; д-р. Сениця, Павло і Меланія; Ткач, Павло і Параскевія; Урбанський, Омелян і Юлія; Чавко, Юрій; Юркевич, Володимир і Пелагія; інж. Яримович, Роман і Ірена; Яцковський, Ярослав.

Пахолюк, Ігор і Бріджед **8.00.**

По 5.00 дол. зложило 12 осіб.

В списку з 10-го жовтня було дві помилки:

1. було Байляк, Роман і Марія — має бути Байляк, Роман і **Анна;**
2. було Іскало, Іван і Михайлина — має бути **Іськів,** Іван і Михайлина.

За недогляд перепрошуємо. Управа Фундації УВУ.

Щиро дякуємо нашим жертводавцям, які завжди щедро відзиваються на наші заклики.

При Вашій щедрій допомозі в 1990 році Фундація Українського Вільного Університету (УВУ) виплатила понад 100 стипендій для українських студентів на УВУ. Наші студенти походили з 14-ох країн нашого поселення в останньому з України, Польщі, Чехо-Словаччини і Юґославії. Деякі із них далеко заавансовані в студіях.

Всі вони бажають поглибити своє знання про рідний край — вивчити справжню історію рідного народу — бо цієї можливості не мали, зокрема, на рідній землі.

Для нас, для Фундації УВУ, та взагалі для української спільноти в діяспорі — це привілей і нагода на яку ми довго чекали, щоб допомогти українській студіюючій молоді з Батьківщини в їх благородних бажаннях пізнати невикревлене ворогом буття народу, його справжню історію, його творчі зусилля, страждання і боротьбу, щоб бути господарем рідної землі.

Фундація рівнож фінансувала чи співспонзорувала спеціяльні семінарі, та курси для українських провідних кадрів чи студіюючої молоді в УВУ і на Батьківщині.

Не десятки, а сотки молодих надійних українських людей виявили бажання і голосяться на літній семестер до Українського Вільного Університету в Мюнхені. Для студентів з Батьківщини та країн Східньої Европи необхідно покрити кошти прожитку в українському чи інших гуртожитках. Крім того, дати хоч мінімальну суму 10-15 тижнево для кожного студента на транспортацію чи особисті потреби. Повна стипендія на утримання одного студента в часі літнього семестру виносить 1,100.00 до 1,500.00 дол. І тому звертаємося до української громади з проханням — своїми щедрими пожертвами прийти з допомогою Фундації УВУ в її корисній праці.

Всі пожертви і датки на Фундацію УВУ, на різні фонди, стипендійні фонди і програми при Фундації, — можна відтягати від податку.

Чеки просимо виписувати на UFU Foundation та висилати на адресу Фундації УВУ:

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, N.Y. 10276

Проф. ПЕТРО ҐОЙ
голова

Д-р ЯРОСЛАВ МОЦЮК
скарбник

УКРАЇНА БАГАТА, АЛЕ ЗАНЕДБАНА. ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ СТАТИ НА ВЛАСНІ НОГИ. ПЕРЕШЛІТЬ ВАШУ ДИВІДЕНДУ І ПОЖЕРТВУ НА ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

ПРОХАННЯ

Звертаюсь до добрих і чуйних сердець українських, своїх земляків!

Я, Ольга Великодна. Мені 27 років. Народилась, жила і працювала в Києві, але тяжка доля мене спіткала. Я захворіла у 1986 році на ревматоїдний артрит. Чорнобильська аварія, що сталася у квітні того року послабила мою імунну систему і з того часу моя хвороба дуже швидко прогресує. Зараз я уже не можу рухати ногами, не можу ходити, порушуюсь лише на милицях. І якщо я швидко не дістану лікарської помочі, то взагалі не зможу рухатись. Будучи на Україні, я вела листування з Джорджтавським університетом, з хірургом-ортопедом Майклом Губ, який погодився зробити мені операцію заміни тазостегнових суглобів на штучні безкоштовно. Але адміністрація шпиталя погоджується прийняти мене тільки коли буде виплачено 24,000 дол. за моє лікування.

Виїжджаючи з Києва мені загарантували міжнародна організація „Чорнобиль Поміч" і організація „Укртеком" оплачення мого лікування. Два місяці я чекала на цю поміч і на початку лютого вони мене повідомили, що вони в допомозі мені відмовляють.

У мене немає рідні в Америці. Тимчасово мене прийняли до себе добрі люди — сім'я Масників на житло і харчування, опікується також мною церква св. Андрія, за що я їм безмежно вдячна.

У Вашінгтоні я вже з 11-го грудня 1990 року. Болі які я маю примушують мене дуже просити вас помогти мені дістатись до лікарні, щоб повернутись до відносно нормального життя. В Совєтському Союзі зараз тяжке становище з ліками, а щодо потрібної мені операції, то їх взагалі не роблять. Єдина моя надія на медицину Америки і на вас, мої рідні земляки. Благаю вас, не залишіть мене в тяжку хвилину!

З великою вірою в єдність українців і пошаною до Вас

— Ольга Великодна

Від редакції: пожертви на лікування Ольги можна висилати чеками на — „Self-Reliance" Ass'n. (Olha Velykodna) Acct. No. 90, 239 S. Broadway, Baltimore, Md. 21231.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує про звірства іракського режиму і солдатні та державної служби безпеки диктатора Саддама Гуссейна в Кувейті. Головний командир збройних сил арабських країн коаліції Халід бін Султан, який належить до королівської родини Савдійської Арабії заявив кореспондентам, що він отримує все більше й більше доказів звірської поведінки іракців в Кувейті. Там відбуваються страшні речі, заявив Султан. Страшно навіть говорити про речі, які людським розумом тяжко сприйняти. Вони (іракці) відрубують сокирами голови своїм противникам, переважно кувейтців, насилують жінок на вулицях, відрізують їм груди, вішають свої жертви на придорожних стовпах чи деревах. „Ми хочемо в майбутньому зупинити це звірство вояків С. Гуссейна". Він закликав кувейтський народ витримати ще день-два, бо визволення прийде незабаром. „Замість вивести з честю своє військо з Кувейту, С. Гуссейн дозволив своїм окупантським арміям займатися злочинами і нищенням Кувейту, зокрема його оливних піль і рафінерій нафти. Ми попереджуєм тих, що брали участь у нелюдських звірствах проти кувейтського народу. Вони стануть перед воєнним судом і відповідять за свої злочини", — заявив Султан.

Українська громада на Лонґ Айленді відзначила свято державности

Староста повіту Нассов Томас Ґулоте (посередині) прийняв 22 січня, у День української державности, представників української громади під проводом о. Івана Терлецького і голови Відділу УККА Катерини Мицьо.

Кожний, хто обізнаний з громадською працею, знає, скільки треба вложити зусиль, щоб зберегти громаду активною, особливо малу громаду, до якої, без сумніву, належить українська громада на Лонґ Айленді.

Крім звичайних труднощів, вона має ще додаткову — діє в тіні великого Ню Йорку. Мабуть, тому багато з тих, що живуть на Лонґ Айленді, проявляють до своєї громади крайню байдужість, а дехто з них часом, коли має охоту, поїде на якусь імпрезу до Ню Йорку.

Все ж таки, переборюючи всі труднощі, українська громада на Лонґ Айленді зберегла свою активність і динаміку і це у великій мірі наслідок праці місцевого Відділу УККА повіту Нассов. За його старанням вже багато років з нагоди свята української державности відбуваються зустрічі громади з місцевою владою в чотирьох містах: Ґлен Кові, Гемстеді, Мінеолі і Ойстер Бей. В усіх містах з цієї нагоди видають відповідні проклямації і вивішують українські прапори.

Цього року концерт для відзначення свята державности відбувся в неділю, 27-го січня, в приміщенні Українського Католицького Центру св. Володимира в Юніондел.

Програму свята відкрив коротким вступним словом англійською мовою голова зовнішнього відтинку праці Йосип Хома. Він також відчитав одну з проклямацій.

Українською мовою вітала присутніх голова внутрішнього відтинку праці Катерина Мицьо. У вступному слові вона коротко зупинилася на подіях, річниці яких відзначаємо. Між іншим вона сказала: „Хоч сонце волі коротко світило над нашою Батьківщиною Україною, воно, однак, ніколи не згасло у серцях тих, які ці події творили, і тих, які пішли їхніми слідами. Завдяки їхній праці і їхнім жертвам іде постійний процес перетворювання зрусифікованих, спольонізованих і національно байдужих українців у героїв-патріотів".

Відтак вона закликала всіх встати і хвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять всіх тих, які склали своє життя в боротьбі за волю України.

Дальшу програму свята провів студент політехніки в Стоні Брук університеті Адам Троянівський.

Доповідь англійською мовою виголосив парох УКЦ св. Володимира о. Іван Терлецький.

Відтак він закликав всіх відспівати американський гимн і з'єднатися думкою з американськими вояками, які беруть участь у війні у Перській затоці. У своїй доповіді о. Терлецький зосередив увагу на духовній основі визвольних рухів в Україні, ствердивши, що провідники визвольних змагань 1917 і 1918 років під впливом дуже популярних тоді соціялістичних кличів не звернули достатньої уваги на традиційну християнсько-національну українську духовність. Він з захопленням ствердив, що одною з головних прикмет сучасного демократичного національного руху є сильне наголошування української християнської спадщини. Тому треба вірити, що рух, спертий на таких основах, переможе і Україна буде вільною.

Доповідь українською мовою виголосив мґр Євген Гановський. Доповідач зробив начерк історичних етапів існування української держави, вказав на причини її занепаду, а відтак накреслив історію змагань, щоб привернути Україні утрачену волю. Доповідач довше зупинився над сучасною ситуацією в Україні і над різними формами сучасної боротьби.

Мистецьку частину виповнили виступи дітей школи українознавства і танцювальної групи при УКЦ св. Володимира.

Наймениші діти із садочка заспівали дві пісні — „Машерують козаченьки" і „Люблю співати", сестрички Наталка і Андрійка Піцимухи продеклямували вірш „У свято героїв", танцювальна група під мистецьким керівництвом студентки Марієн Вуд виконала два танки — „Гуцулку" і „Гопак". З найбільшим, однак, захопленням присутні прийняли виступ ансамблю „Промінь" під мистецьким керівництвом Богданни Волянської, який чудово виконав цілий ряд пісень.

Всіх виконавців програми присутні нагородили щирими оплесками.

Програму закінчено відспіванням українського національного гимну.

Після програми за прийнятим уже в громаді звичаєм була кава і солодке.

Катерина Мицьо

Відзначення січневих роковин в Озон Парку

Українська громада Озон Парку й суміжних дільниць відзначила 27-го січня два історичні Акти — проголошення Четвертим Універсалом самостійности (22-го січня 1918 року) і соборности України (22-го січня 1919 року). Відзначення щих історичних подій відбулося заходами місцевого Відділу УККА.

Після торжественної св. Літургії, яку відправив о. крилошанин Петро Оґірко, виголосивши зворушливу проповідь, в церковній залі зібралася численна громада, щоб взяти участь у святкових сходинах. Відкрив їх голова місцевої клітини УККА Іван Безубяк. Привітавши о. пароха й зібраних, він коротко з'ясував причину щорічних святкувань цих подій — а саме свідомість, що зусилля й пролита кров здобути волю й незалежність не пішли намарне, але породили нових борців за ці самі ідеали.

Слово „Четвертий Універсал та його історичне значення" виголосила з притаманною їй експресією й красномовністю громадська діячка й членка місцевого 35-го Відділу СУА Анна Байляк.

Подаючи генезу проголошення цих двох Актів, доповідачка ствердила, що вони не були явищем спонтанним і не сталися знєнацька, але випливали з безперервного ланцюга політично-державницького життя України, окремими ланками якого були — Великокняжа Київська Держава, після її занепаду в наслідок татарської навали — Галицько-Волинське королівство, Лицарський Орден Запорізької Січі, Гетьманська Держава, зокрема в період Б. Хмельницького та І. Мазепи, Гайдамаччина. Продовженням цих двох Актів були — революційно-підпільні організації — Українська Військова Організація (УВО), Організація Українських Націоналістів (ОУН), Спілка Визволення України, проголошення державности Карпатської України, Акт 30-го червня 1941 р., Українська Національна Армія, славетна Українська Повстанська Армія (УПА).

Сьогоднішнє державницьке прямування України до незалежности сягає своїм корінням теж Акту проголошення Четвертого Універсалу. Не зважаючи на жорстокі утиски польських і зокрема російсько-большевицьких окупантів, змагання до незалежности віджили й тепер, хоч і не у формі збройних змагань, а в парляментарно-дипломатичній легалістичній акції.

Спонтанно появилася національна символіка, залунали стрілецькі пісні, створено імпозантний „живий ланцюг" Київ-Львів. Це доказ, що Четвертий Універсал живить своїми життєдайними соками національну свідомість і прямує до незалежности слідами попередніх поколінь.

Але не вистачить обмежитися тільки одноразовим відзначенням згаданих Актів, їх треба здійснювати конкретною, послідовною, дружньою співпрацею всіх віток і прошарків українського народу, бо свободу можна досягти тільки об'єднаними силами, кров'ю і потом усіх членів нації.

Свої тези доповідачка підтверджувала влучно підібраними цитатами з творів наших поетів — Т. Шевченка, О. Олеся, М. Симоненка, М. Вереса, державницьких мужів, активістів, інтелектуалів (Л. Лук'яненка, М. Жулинського).

Закінчила свою доповідь Симоненковою візією „Найвеличнішого, прекрасного, хоч і грізного в світі нації явища — „маршу нації через історію, бо нація — Найсвятіше!".

Поезію „День злуки 22-го Січня 1919 року" Ф. Невестюка продеклямувала членка 35-го Відділу СУА в Озон Парку Пелагія Бабська. Ця деклямація знайшла відзвук у слухачів.

У прикінцевому слові голова місцевого Відділу УККА І. Безубяк, подякував виконавцям програми, Михайлові Новосадові за декорацію сцени й усім присутнім за численне прибуття.

Святкові сходини закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

В. Б.

В німецькому...

(Закінчення зі стор. 1)

Західньої Европи Україною, який щойно тепер зачинає зникати і його цікавить чи ця байдужість та іґноранція не викликує у його співрозмовниці та інших українців гіркости та жалю. Але д-р А.Г. Горбач відповідає, що вона їх славіст добре розуміла це іґнорування українського питання та ставку на Росію Німеччини і розповідає, як вона постійно старалася вияснити різниці між Україною і Росією та історію українського народу.

В розмові порушено також такі дразливі питання як відношення поміж Українською Католицькою і Українською Православною Церквами в Україні, відношення до національних меншостей, до жидів та кримських татар. Зокрема у питанні про жидівські погроми в Україні д-р А.Г. Горбач дуже чітко підкреслює, що такі були організовані протиукраїнськими шовіністичними російськими колами.

Останні два питання Т. Цюльха торкаються української мови в теперішньому шкільництві України і Чорнобиля та його впливу на населення України. Вкінці німецький журналіст закінчує свою вичерпну розмову питанням як буде виглядати демократична Україна, коли їй вдасться здобути повністю суверенну, незалежну, нову европейську державу, чи вона буде демократичною та чи довголітня боротьба українських дисидентів „оплатилася". Тому, що йдеться тут про припущення, д-р А.-Г. Горбач відповідає повздержливо і пригадує, що в Україні ще багато опортуністів. Однак вона уважає, що Україна має всі можливості бути рівноправним партнером західних демократичних держав, а це, що домагалися дисиденти вже перед 25 роками тепер стає дійсністю — отже вони вповні сповнили своє важке завдання.

Для чужинецького читача ця незвичайно цікава розмова є дуже інформативною. Слід згадати, що вона була переведена при кінці листопада 1990 року.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА катастрофічне положення для іракської армії на всіх фронтах в Кувейті і Іраку, тамошні диктатори продовжують „годувати" своє населення пропаґандою брехні, говорять про контратаку частин третьої іракської армії, тяжкі жертви в людях „військ диявола", тобто коаліційних держав, тощо. Третя армія Іраку вважається одною з кращих армійських одиниць поза так званою Республіканською ґвардією. Військові засоби масової інформації Іраку у своєму засліпленні дійшли вже до такого абсурду, що, мовляв, на всіх відтинках фронту армія „американських імперіялістів" відступає, залишаючи на кувейтській території всю воєнну техніку, щоб тільки спасати своє життя. Діється якраз навпаки: іракські вояки сотнями здаються в полон, залишають зброю і військовий виряд. Число полонених у вівторок, 26-го лютого, перейшло 26,000 вояків, яких, згідно з опінією баґдадської газети „Аль-Тавра" „чекає пекло ада". Політичні і військові спостерігачі кажуть, що немає різниці між диктаторськими урядами. Всі вони однаково говорять неправду.

Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС)

з великим жалем повідомляє своє членство і громадянство,
що у вівторок, 19-го лютого 1991 Божого року,
відійшов у вічність, по важкій недузі на 79-му році життя,
ЧЛЕН НАШОГО ОБ'ЄДНАННЯ

✝

сл. п.

ЮЛІЯН СУХАР

музика перкусійних інструментів, корнетист і літаврист в симфонічних оркестрах в Станиславові та Львівській Опері.

ПАРАСТАС відправлено в неділю, 24-го лютого, о год. 5-ій по пол. в похоронному заведенні Насевичів, 109 Іст Тейбор Рд., Філядельфія, Па.

ПОХОРОНИ відбулися в понеділок, 25-го лютого 1991 р. в церкві Царя Христа, Каюга вул. у Філядельфії, Па., о год. 10-ій рано. Після жалібних відправ тлінні останки спочили на цвинтарі св. Марії на Факс Чейс, Па.

Опечаленій дружині Марії і родині складаємо найщиріші вислови співчуття.

✝

У ДВАНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

ГОЛОВИ ПУН-у

сл. п. д-ра

ДЕНИСА КВІТКОВСЬКОГО

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в церкві св. Покрови в Дітройті-Савтфілд, Миш.
у неділю, 17-го березня 1991 р., о год. 10-ій рано
та в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
у неділю, 17-го березня 1991 р., о год. 9:30 ранку
а після СЛУЖБ БОЖИХ будуть відправлені

ПАНАХИДИ

До участи і молитов просять друзів.

ДРУЖИНА з родиною
та ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

✝

Ділимося болючою вісткою з родиною, краянами, приятелями, друзями Мистецького Об'єднання ОМУС та всім громадянством, що з волі Всевишнього 21-го січня 1991 року на 82-му році життя відійшов у вічність

наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, БРАТ І ШВАҐЕР

СВ. П.

РОМАН ОЛЕКСАНДЕР ТИМЧУК

ПАРАСТАС відбувся 23-го січня 1991 р. в похоронному заведенні Михайла Васевича при Франклін і Бровн вулицях.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — 24-го січня 1991 р. в архикатедральному храмі НЗПД Марії при Франклін вулиці у Філядельфії, Па.

Тлінні останки перевезено до Снелвіл, Джорджія, (Snellville, Georgia), де 28-го січня в похоронному заведенні Tom Wages, численні приятелі родини зібралися на молитву та останні прощання.

29-го січня 1991 р. з участю пароха католицької церкви St. Oliver Plunkett, о. Йосифа Белтрана відбувся похорон на цвинтарі Eternal Hills Memory Gardens.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені:

1. в катедрі НЗПД Марії у Філядельфії, Па.;
2. в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.;
3. в церкві св. Михаїла у Філядельфії, Па.;
4. в церкві свв. Петра і Павла у Феніксвіллі, Па.;
5. St. Oliver Plunkett, Snellville, Ga.;
6. St. Patrick's Church, Norcross, Ga.;
7. St. Michael's, Gainesville, Ga.;
8. All Saints, Dunwoody, Ga.

та в інших церквах і манастирях на Україні, в Англії і Польщі.

Опечалені горем:

дружина — ЛЮБОВ-СОФІЯ
донька — ОКСАНА з чоловіком ЗДЗІСЛАВОМ
внуки — МАРТА, КАСЯ, ЯРКО, ІГОР
донька — НАДІЯ з чоловіком ГЕРРИ
внуки — МАРКО, ПАВЛУСЬ, ХРИСТОФОР
син — АНДРІЙ з дружиною ЕЛЕЮ
внуки — ОЛЕСЬ, АНДРІЙКО, ДАНЬО, ЕРИК
син — ТАРАС
сестра — ЗЕНОВІЯ в Україні
шваґри —
о. ВОЛОДИМИР БЕЗРУЧКО в Україні
ВОЛОДИМИР МАЛИЦЬКИЙ в Англії
ТИТ МАЛИЦЬКИЙ в Польщі
з родинами

Просимо про молитви за душу покійного Романа.

Річні збори манітобського відділу КТП Руху

В неділю, 3-го лютого, о год. 3-ій по полудні, в залі читальні „Просвіта" у Вінніпезі відбулися річні загальні збори манітобського відділу Канадського Товариства Прихильників Народного Руху України (КТПР) з участю близько 250 присутніх членів і гостей.

Збори відкрив голова відділу д-р Ярослав Розумний. Він привітав присутніх та коротким вступним словом з'ясував важливість тих завдань, які стоять перед українською громадою в діяспорі в новій політичній ситуації в Україні. Після того вибрано президію для проведення зборів — Ю. Ґвоздулич, голова, П. Данилюк, секретар.

Після прийняття програми зборів та прочитання протоколу минулорічних установчих зборів, звітували члени управи відділу КТПР.

Голова відділу д-р Я. Розумний у своєму звіті дав короткий вступ про початки створення ініціятивної групи та про установчі збори минулого року, на яких було коло 300 осіб, з них понад 100 стали членами Товариства. Манітобський відділ мав при кінці минулого року 150 членів. На Фонд Руху склали пожертви коло 500 осіб, організацій та установ. Відбуто в минулій каденції двоє інформативних сходин. На перших, у відсутності голови, звітував проф. М. Тарнавецький, а на других — член Централі Руху в Україні проф. В. Брюховецький, проф. Я. Барвінський та голова відділу і делеґат на з'їзд Руху в Києві проф. Я. Розумний. Крім того було влаштовано 6 громадських виступів провідних членів Руху в Україні — голови Івана Драча, Ростислава Братуня, проф. Веніяміна Сікори, Соломії Павличко, Дмитра Павличка і проф. Вячеслава Брюховецького. Виготовлено інформативну брошуру про цілі і завдання відділу Руху, а також список членів та жертводавців на Фонд Руху в Вінніпезі. Виготовлено і прийнято управою критерії допомоги і опридідлювання дотацій на обмін канадських спеціялістів з Україною. Відділ був прийнятий у члени Вінніпезького відділу Конґресу Українців Канади (КУК). Організовано по українських церквах збірку під гаслом „Писанка дітям Чорнобиля". Спільно з вінніпезьким відділом КУК відділ відзначив четверту річницю Чорнобильської трагедії.

Відділ виділив КТПР 20,000 дол. на закуп і висилку в Україну вітамінів та медичних препаратів жертвам Чорнобиля. Закуплено для потреб Руху в Україні дозиметр для вимірювання чорнобильської радіяції. Виділено 1,000-долярову дотацію на закуп помножувальної машини для Львівського Центрального архіву. Нав'язано контакти (М. Міненко) з Keystone Agriculture Producers в Манітобі відносно вишколу в Канаді молодих спеціялістів з України в сільському господарстві. Відділ фінансував проф. П. Кондрі подорож в Україну, де він впродовж місяця читав лекції з ділянки птахівництва. Член управи відділу д-р Я. Барвінський брав участь у Науковому з'їзді Світової Федерації Українських лікарських Товариств у Києві і Львові та провів переговори в справі обміну спеціялістами й медичної допомоги Україні. Голова відділу взяв участь у 2-му з'їзді Руху, в міжнародному конґресі україністів у Києві та в міжнародній конференції бібліотечних наук у Львові. Член Управи відділу проф. О. Гавалешка працював чотири тижні в київському Міжнародному Інституті Менаджменту як викладач. Багато членів Управи відділу — С. Качор, О. Шулякевич, М. Тарнавецький, Ю. Гвоздулич, М. Міненко та член О. Розумна допомагали Управі як у справі реклями збірок жертвам Чорнобиля, так і при влаштуванні зустрічів представників Руху з України з урядовими чинниками та з англомовною пресою.

Відділ вислав телеграму до президента УССР Леоніда Кравчука, в якій домагається звільнення з незаконного ув'язнення депутата Верховної Ради УССР Степана Хмари.

Управа відділу вислала два листи до голови Координаційного Центру КТПР Ераста Гуцуляка з застереженням щодо доцільности скликання конференції в Едмонтоні 19—21-го квітня 1991 року та оформлювання нового центру для допомоги Україні.

Фінансовий звіт подав скарбник відділу інж. А. Качор. У своєму вступі до звіту він сказав: „Економіка — це розбудова всіх господарських секторів, як фундаменту цілої національної будівлі, тобто відновлюваної власної державности. Тимчасом сучасну економічну систему в Україні треба перебудувати до потреб українського народу. А що в Україні є ще мало економічних сил, вона потребує нашої допомоги, допомоги української діяспори — морально-політичної і фінансової. Ми повинні зробити висновок з цього фінансового звіту, чи наша допомога є вистачаюча, і чи вона може заспокоїти нашу національну совість".

Фінансовий звіт за 1990 рік подає такі цифри: пожертви на Фонд Руху — 74,009.52 дол., членські внески — 2,045.00, відсотки 2,165.91, продаж відзнак і інше — 431.00 дол. Разом прибутки — 78,651.43. Видатки на ліки і медичне приладдя, дозиметр і інше згадане в звіті голови відділу та кошти завідування, разом — 34,657.28 дол. Стан готівки в українських кредитівках Вінніпеґу на конті відділу 31 грудня 1990 є 43,994.15. Серед жертводавців є 16 що зложили 1,000—5,000; 15, що зложили від 500—920; 25, що зложили 250—456; 120, що зложили 100—225 і 316, що зложили менше як 100 дол. Всіх жертводавців 492. На кінець інж. А. Качор закликав усіх присутніх гостей на зборах вписатися в члени.

Після звіту скарбника відбулася дискусія над звітами, в якій взяли участь М. Романюк, О. Сураський, С. Мигалюк, З. Круцько, Г. Кукса, Б. Борис, Гр. Бай, М. Тарнавецький, Д. Герман. У дискусії було порушено справу підтримки збірок нашими церквами, колядування на допомогу дітям Чорнобиля, про байдужість до цієї допомоги деякої частини наших професіоналістів і інше.

Після закінчення дискусії, звіту Контрольної комісії й уділення вотуму довір'я уступаючій управі, вибрано нову Управу на 1991 рік. Головою управи вибрано проф. Я. Розумного; заступниками голови д-ра Я. Барвінського і проф. М. Тарнавецького.

Після вибору Управи відділу, перевибраний голова д-р Я. Розумний звернувся з закликом до присутніх, щоб допомогли в підготові до ширшої акції інформування української громади про завдання КТПР та його допомогову акцію Україні.

Після того О. Сураський зложив заяву, в якій подав, що „... З нагоди сьогоднішніх зборів Т-ва Прихильників Народного Руху України, складаю Управі відділу свої ґратуляції за віддану працю... і одночасно складаю від себе тепер 2,500 дол. на руки Управи КТПР на фонд відродження України і декляряую пізніше дати ще 2,500 дол., якщо розвиток національного відродження України буде продовжуватися".

Перед закінченням зборів А. Добрянський поставив внесок, щоб вислати до голови Координаційного Центру КТПРуху Е. Гуцуляка листа, що загальні збори манітобського відділу КТПР повністю підтримують становище і пропозиції манітобського відділу відносно плянованої Централею КУК конференції в Едмонтоні „Поміч та виміни з Україною". Внесок підтримив Г. Бай. Присутні на зборах підтримали цей внесок.

Збори закінчено відспіванням „Не пора!"

П. Данилюк

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ЙОСИФ КОЖУХ, член УНС Відділу 277-го в Гартфорді, Конн. помер 6-го жовтня 1990 року на 76-му році життя. Нар. 1-го березня 1914 року в Украаїні. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку приятельку Анну Рудакевич. Похорон відбувся 10-го жовтня 1990 року на цвинтарі св. Михаїла в Ґлестонбурґу, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гладун, секр.

....

ВОЛОДИМИР КОСТИК, член УНС Відд. 158-го ім. Б. Хмельницького в Бруклині, Н.Й., помер на 71-му році життя. Нар. 1919 року в Надвірній, Зах. Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Людмилу і три доньки: Дарію Томашовську з мужем Евгеном і дітьми Евгеном, Ларисою і Павлусем; Марту з мужем д-ром Володимиром Зарицьким і Ніну Папа з мужем Тоно і дітьми Ванесою і Танею та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 28-го грудня 1990 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Товариства

....

ЯРОСЛАВ ГОРОДИСЬКИЙ, член УНС Відд. 102--го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо помер 14-го грудня 1990 року на 78-му році життя. Нар. 5-го лютого 1912 р. в селі Лука, Самбір, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Стефанію і сина Зеновія. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Бобечко, секр.

....

СТЕПАН СІМКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 336-го Т-ва „Сокіл" в Клівленді, помер 14-го грудня 1990 року на 73-му році життя. Нар. 7-го червня 1917 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Катерину, брата Андрія, сестру Бері; 6 внуків, одного правнука та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Крос в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Шмаго, секр.

....